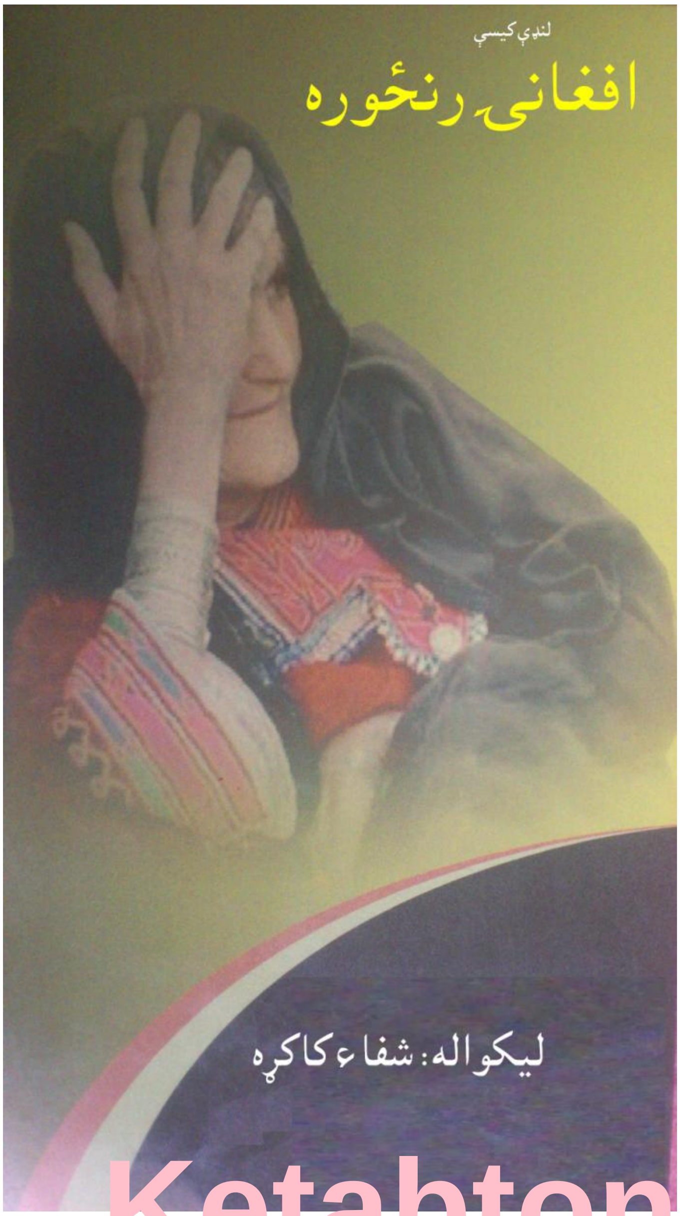

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمان الرحیم

د چاپولو حق یې له لیکوالې سره دی

دکتاب نوم	....	**افغانۍ رنځوره**
لیکواله		**شفا ءکاکړه**
دچاپ شمیر		**(۱۰۰۰) ټوکه**
دچاپ کال		**جنوري ۲۰۱۵ع**
کمپوز		**عبدالقادرمجرم**
بیه	۲۰۰	روپۍ

خپرونکی : هیواد ادبي یون کلا سیف الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

زه خپله دغه د لنډو کیسو ټولګه خپلو ګرانو ورونو محمدګل مینه وال ، محمدنور روښان، غلام قادر سارنګزئی او غلام سرور سارنګزئی ته ډالۍ کوم چې هر وخت یې زما مرسته کړې او هر کله یې زما ستاینه او روزنه کړې ده او ماته یې بې حده داد او مینه راکړې ده

....

شفاءکاکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

خبري خوبېخي ډېري دي كه چېري زۀ خبروليكلوته كښېنم نوكتاب نه كتابونه به په ډك شي خوزۀ به داهڅه وكړم چې دګرانولوستونكووخت په خپلوخبرو وانخلم .
زۀ منم چي زۀ نه يوښه ليكواله ، نه افسانه نګاره يم ، كېداى شي چي ډېروخت مي پر دغو سترګې پټې كړي هم وي خواخر هغه وخت هم راغلى چي زۀ يې پردې مجبوره كړم چي د ټولنې رنځونه او دردونه په خپله ماته ګډه زدكړه د لېستونكو تر لاسونو پوري ورسوم ، دا هڅه مي وكړه چي په كومو رنځونو زموږټولنه اخته ده ، كوم څه چي به ما وليدو يا به مي له چا څخه واورېدل زۀ هروخت خپل ضميرپردې مجبوره كولم چي دابوج له ځانه لېري كړه ،
په ډاګه نارې كړه چي دارنځونه اودردونه به موږترڅوځمو راشي چي ټول خپله ملامتياومنواودې خپلي رنځوري ټولني ته مخ ورواړووپه كومه كښي چي دچادحقوقو،رواياتو،ددين،مذهب ،ثقافت،تهذيب ،اقدارو،ژبي خيال ساتلوورځ ترهغه بله كمي محسوسه وو خلګ دخپلوښواقدارو،رواياتوقدرپرېږدي دپرېدوخويونه خپله وي دخپلي ژبي په ويلوشرمېږي په داسي ټولنه كي به څنګ څوك داتفاق،عدل،انصاف توقع وكړي
په كومه ټولنه كي چي هرسړى دخپل سرباچاوي اوسيالي يې هم له ښځي سره وي دخپلي مور،خور،لوراوخپلي ښځي حق تلفي كوي دې نارينه چي دخپل ځان اصلاح نه ده كړې دټولني به څه اصلاح وكړي اوس كه چېري هلك يانجيلۍ يوناواړه كاروكړي بيادرستي ټولني په خولۀ كي داخبره وي چي مورېې سم تربيت نه دى كړى دمورغېږاوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

درسگاه ده هوموړمنوچي اوله درسگاه ودې ته بيايوڅك هم فكرنه كوي چي داخواره مورخو نه ده ملامته څنگه په څه حال كي دخپل اولادساتنه كوي يايې وكړي چي ددې وخپلوغوښتنواواختياراتوته لاس رسی نشه چي له دې سره ددې په تعليم كي فرق كېږي هغه كه ديني وي كه عصري داڅه چي په خوراك څښاك،پوښاك په وركولوددې په مينه اودجائداد نه وكولوكي لاهم فرق ښكاره دی

دايوه زۀ نه هرڅوك مني چي دمورغېږاوله درسگاده نوبياراشی چي پردې حقيقت هم ستر گې نه كړوپټي اول مورپه ديني اوعصري علوموپه زېوروپوښودا اختياروركړوچي دادژوندپه هراړخ خبره شي نوددې اولادبه صحت منده هم بلې‌شعور وي كه نه وي نوبه يې حال هم دغه وي لكه اوس چي پرپيرانوملايانوډاكټرانويې نفس وخېژي خوبياهم علاج نه كړي پيدا

دډاكټرومريض ته ستر گې ختلي وي دپېراوملاوتورپسه ته اوخوارني ښځي په دې شرمېږي وډاكټرته خپلې ناروغی حال نه شي ويلای

هم دارنگ زموږوښځوته له خپله داسه ورپېښه ده كه خوښې وي كه يور اوكه مړوروي چي دخپل حق غوښتنه كوي نوهغه بله ورته وای چي خورجاني پرخولۀ لاس ونيسه دادپښتنومتل دی وای (دلوراوخوردنياجوړه شوې ده روانه شوې نه ده)كه چېري بياهم يوه ښځه دروانېدلوهڅه وكړي نوهغه وخت كيسه تركيسه تېره شي راشي دخلكوخولوته ولوېږي بياخوخپله ټولنه وموږته ډېره ښه معلومه ده

كله چي يوازي شم واخدای ته داخواست وكړم چي زموږدټولني وروڼواوخويندوته دومره وس وركړې چي خپل حق وپېژني اوپرداسي تعليم يې مخ شي چي دټولو پښتنو،مسلمانانوپه گټه تمام شي زماوهرپښتانه مسلماوورورته دابرخه ورنصيب كړې چي دخپلي مور،خور،لور،مايني حق تلفي نه كوي په شرعي اوقانوني طرزخپل حقوق وركوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس ستاسوپام دې ته رااړوم چي مادخپلواولنیوافسانو ټولګه چي د(افغانۍ رنځوري) په نامه ده ترخپله وسه کوشش کړی دی که څه کمي اوبشي په کښېوي نوله لوستو نکو بخښنه غواړم له بدمرغه چي زموږخپله مورنۍ ژبه پښتوسمه زده هم نه ده

اوس که دلته دعبدالقادرمجرم صاحب یادونه،نه کړم وه نوبې انصافي به وي چي دی له کلاسیف الله څخه کوټي خاص کالج ته راغلی ماخپلي لنډي کیسې ورکړې ده زمادومره حوصله افزی وکړه چي زمازړۀ داغوښتو چي داکتاب نن،نن چاپ شي سباته نه شې پاته داسي هم نه چي مجرم صاحب دازماکتاب کمپوزکړی دی بلکه له دې سره سره یې زمارینمائي هم کړې ده

په اخیره کي زۀ پښنه یم که مي څه هم په خپله مورنۍ ژبه کي زدکړه نه ده کړې خوله پښتوسره مینه لرم داهڅه به کوم چي ترڅومي وس وي دخپلي مورنۍ ژبي خدمت به کوم نوره به هم له خدایه پاکه دا دعاغوړم چي نوري پښتنې مېرمني له خپلي مورنۍ ژبي پښتوسره مینه وکړي

په درناوي

شفاء کاکړه

ډګري کالج کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قبر ځانګو

انارګلۍ په څو څو واره حال ور تېر کړی چې راشه زه درسره ځم .
هغه د چا خبره " د مېړه يې په ايمان پاستی نه غوړېدو" .
يو ماښام چې لمر ولوېدو، ښه تياره شوه. دا د بابا او مورکۍ له کوره غلې غلې راووته، مخه يې وکړه ، د مېړه د کور په خوا روانه شوه. پر لاره ډېره وار خطا روانه وه. کله به يې شاته وکتل ، کله به يې پر لاره يوې او بلې خواته کتل. له شا يې په دې کتل چې بابا را پسې رانه شي.
يوې او بلې خواته يې په دې وار خطا کتل چې د سحر وږي لېوان يا پر لاره بل يو څوك رانه شي، تر لاس به مې ونيسي د پلار کور ته به مې بېرته بوځي.
د مېړه کور ته چې ورسېده، د دوو خونو تر مخ چې يوه د بوټو کوټه پروته وه، وهغه ته يوګړی کښېنسته، شا و خوا يې وکتل. چاردېوالي نه وه. که څه هم يخ وو خو دې له وارخطايي او منډو خولې کړې وې. له يوې خوا که وېره ور پسې وه ،له بلې خوا يې په خونه کې خبرې اورېدلې. پلاروخپل زوی ته ويل ته پرکورناست يې مزدوری ته نه ځې پېغله ښځه دي دبل پرکورناسته ده. په دې يې تسلي وکېده چې څوك به را ووځي.
يو وخت دروازه خلاصه شوه ، له خونې يو سړی راووتو،دې ټوخ وهل. سړي يې له بوټوسره سايه وليده. زغ يې باندي وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ ، جمالي يو جواب نه وو.

" څوکه يې؟" .

سوکه سوکه ور ننډدې شو " ولې ږغ نه کوې، څوکه يې" .

بېرته غبرګ شو. دې داسي محسوسه کړه " سړی ووېرېدو . داسي نو وي لړګی ياکاڼي ته لاکړي له واره به دي وولي" .

سړی چې تر دروازې ورغلی په خونه يې سر ور دننه کړی " مورې! تهٔ راشه زموږ د بوټو له کوټي سره يوه ښځه ناسته ده ګوره چ ې ښځه ده که لابله بلاده" .

مور يې له خونې لالټين په لاس کي له نورو دوو کسانوسره راووته . دې چې دا ناسته وليد ه ټول وجوديې له يخ او وېري رپېديدو . دوی که به هر څو وويل

" څوکه يې؟" .

د دې له خوا جواب نه وو.

" ښځې! ته دا ښځه تر لاس ونيسه، خونې ته يې در وله، ښهٔ اور ور بل کړه . يخ به وژلې وي بيا به په کراره حال حوال ځيني وکړو" .

ښځې يې تر لاس ونيوه ولاړه يې کړه . دوی ټول بلې خونې ته لاړ .

ښځه چې يې دننه اور ته کښېنوله ، ويې پېژندله چ ې دا انارګله ده ، زما او ستا مېړور.

خسر يې وبالښت ته پروت را جګ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

" ښځې! دا څۀ وايې ـ دې خو ما او پلار دواړه په شرمو وشمولو ـ خير ته چای، ډوډۍ ور لګړه، اور ته يې کښېنوه چې يخ يې له زړۀ ووځي ـ زۀ سوچ پر کوم " ـ له دواړو زامنو يې صلاح کوله

" څۀ په کوو، بېرته يې د شپې ور ولو که........"

مشر زوی منور " بابا! دې ښځې وماته په څو څو واره حال را تېر کړی چې راشه، زۀ در سره ځم ـ ما سر نه خلاصاوو ـ اوس چې په خپله راغله اوس نو سوال نه پيداکېږي چې بېرته خپل کور ته لاړه شي" ـ

" بيا څۀ کول په کار دي؟" ـ

" بابا تر دې ښه خبره نشته چې دلاور ور ولېږو، پلار ته يې حال ور کړي چې انارګله زموږ کور ته را ورسېده" ـ

دلاورکوټ په غاړه کړی، څادر يې پر سر تاؤ کړی، له يو غټ لرګي سره روان شو ـ

سهار يې ملا را وستو د منور او انارګلې نکاح يې وتړله ـ دواړه يو پر بل دومره ګران وو ـ هغه د چا خبره لکه (مجنون او ليلا) ـ يو کال لا نه وو پوره چې منور د دوو موټرو د ټکر په حادثه کي په حق ورسېدو ـ

انارګله داسي څه بې چارې غوندي ښکارېده (نيمه لېونۍ) چې د کلي يو ښځه به وراغله، دې به خپل تندی ټکاوه " زما دي نصيب تر خاورو لاندي شي ـ يوار خو پېغله وم د پلار پر کور مي کلونه وشو، ناسته وم ـ په دوی ولور نه جوړېدو ـ چې بې شرمي مي وکړه، پېغورونه مي پر ځان يوړو، هغه دا دی کال لا نه دی پوره دی مړ شو" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو كال پس يې ودې بل زوی ته کښېنوله - هغه يې دوه کاله پس يوه لور وشوه - چې پيداسوه له هغې ورځې يې خولۀ وازه نيولې وه چغې يې وهلې خولۀ يې نه سره ورتله - تمامه شپه او ورځ به دا او خوابنې ورته ناستې وې -

په څو څو واره يې مېړۀ ته وويل " سړيه! دا ماشومه ډاکټر ته يوسه، دا خو چې پيداشوې ده چېغې وهي، خولۀ يې نه سره ورځي" -

"ښځې! بابا ته ووايه چې يويې شي، زۀ يې نۀ وړم" -

" ته نه شرمېږې چې په سپين ږيري پلار يې وړې - ته به اوږدې پښې کور پروت يې" -

" تۀ عجبه ښځه يې سر نه خلاصوې چې يويې شم په خدای که په خپل کور کې د بابا او مورکۍ له پېغورو ځان خلاص کړم - راته وای به تۀ خو هغه يې چې د اولو دوو مياشتو لور دې په غېږ کې واخېسته ، ډاکټر ته روان شوې"-

" سړيه! زۀ څۀ په وکړم - هغه مورکۍ خواره را سره په عذاب ده - بابا ته مې په څو خواره ويلې دي دی وای"د ماشوم د پاره ژړا ښه ده ، په خوانو ښځې يې ژړا ښه ګڼله "- مورکۍ خواره کله د شپې پرکوروسمه شي ده اووه دروازو خاوره راوړې مالګه ،سره مرچ ور سره ګډ کړي، په اور کې يې واچوي - کله پر هګۍ زرغون سپنسی تاؤ کړي په اورکې يې پټه کړي - کله يې د ماشومې وسرته په کاسه کې اوبۀ يښې وي ، سکروټې را وا خلي په کې وژني يې - کله نوښادر(خوری)په اورکې واچوي چې هغه جوش وخوري ، دا يې را وکاږي بيا ورته ګوري وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لورې دا زما په خيال نه نر،نه ښځ ې نظرکړې ده ،دابه وي اسر ـ خواره سپېلني راوړي ورته لوګی يې کړي“ ـ

”ښځې! په دې سر خلاص کړه که سپېلني ورته لوګی کو ي ،که سپېرکی ـ ماته چې بله ورځ رانه شي او نه داخبره راته وکړې ـ خدای دي وکړي چې دستي مړه شي“ ـ

شپه انارګلې او خوابنې ورته تېره کړه ـ سهار خوابنې، پلار او زوی دواړو ته ښېرې کولې چ ې ماشومه يې په غېږ کي واخ يسته ، انارګله ور پسې شوه چې کله د ملاصاحب کور ښکاره شو، د دۀ د کور له شا لوړ د غرۀ په لمن کي د هديرې دسمالونه رېېدل ـ

د ملاصاحب په کور ور دننه شو، انارګله او خوابنې د ماپښين لمنځونه د ملاصاحب په کور کي وکړو ـ مورا چای راوړې ، دومره خونديې وکړو چې انارګلې داسي محسوسوله چ ې ما کله هم پر چای دومره خوند نه دی اخيستی ـ د چای له خوړلو وروسته د ملاصاحب خوړې ته ورغلې، خوابنې د ماشومي کيسه ورته وکړه ـ

ملاصاحب له دم او تعويذه وروسته وويل ” په ښه ورځ راغلاست ، نن د زيارت ورځ ده، سبا له جمعه ده ـ داسي به وکړئ زيارت ته به ورشئ ،هغه تر ټولو لوړ چې په غونډي کي پروت دی هغه زما نيکه دی ـ تر نيکه لږ را لاندي زما بابا پټ دی ،له هغه وروسته نوره هديره ته دعاو کړئ“ ـ

انارګله او خوابنې چې د ملاصاحب د کور شا له راغلې ـ يو نرۍ کږه وږه لاره د ملاصاحب د نيکه او پلار قبرونو ته تللې وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

انارګلې له خپلې خوابنې ماشومه په خپله غېږ کې واخیسته ، په زحمت وختلې . که یې څه هم خوابنې په لاره کې یو وار دوه کښېنسته، د ملاصاحب نیکه او پلار ته یې دعاګانې وکړې . یو څو کانې یې له یواو بل قبر څه را واخیستو .

خوابنې ورته وویل " لورې! ته ماشومه وماته را پرېږده، زما اوس ډېره سا سمه شوه . سوکه سوکه در تویېږم (کوزېږم)د ملاصاحب د خونو شا ته درځم، ته به هم راشې . اوس دلته لنډه ور توي شه، په هدېره کې به وګرځې هغه راغلې ښځې به هم ووینې".

انارګله هم له هغه ځایه په قبرونو کې را روانه شوه . په قبرونو کې یې شا او خوا کتل، پر چا غنم خواره ، پر چا مات بنګړي ،پر چا ډېر تعویځونه پراته . یویې سلګۍ تر غوږ شوې چې شاته یې وکتل ،یو تازه قبر چې ډېره سپین سر ي ښځه ورته ناسته وه ، ژړل یې . دسپین سرې خواته ورغله، ورته ودرېده .

سپین سرې سر را پورته کړی، له اوښکو ډکې،تکې سرې سترګې یې دې ته ور واړولې . داسې ښکارېده چې د دې هم نور د ژړا آن تمام شوی وو. دې ته یې پورته کښېنته حېران حېران کتل .

" لورې! له کومې خوا راغلې . ته خو صفا زما ونازکه لور ته شوې یې . هغه ډول نرۍ جګه، ژېړ مخ، جګه پوزه، تور ګڼ وېښتان . د دې مخ لږ ستا تر مخ غوښن وو" .

انارګله " مورې! څۀ په وشو؟" .

"لورې! لس ورځې یې کېږي چې وفات شوه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

" مورې! څۀ ناروغي یې وه او د څو کلو وه" .

"لورې!د اوولس،اتلس کالو. په دولسم کې یې سبق ویلو . یوه ناروغي یې نه وه، زهر یې وخوړل" .

مورکۍ بیا په ژړا شوه . هلته د انارګلې تاځیله وه چې خوابښې به مې انتظار کوي چې مورکۍ لږ کراره شوه ، انارګلي بیا په تاځیله څو بوښتني ځیني وکړې .

"لورې! ورونو یې مړی وکړی . یوار خو له ځایه بې ځایه شو . څو کاله مو له یوه او بله خانه سره مښني کولې . ورونه یې دوه په جېل کې وو ، یو او بل مو ور لېږلو هغه ننواتي پرکولې چ ې یو ډول روغه راسره وکړي . په څو څو واره خلګ ورغلو، هغو یو کاڼی له بله مات کړی (ترخپله خبره نه تېردل)موږ ښځه غواړو . که ښځه نه وي موږ روغه نه کوو.

دې خوار ې هم ډېر تور سرونه، د خدای رویونه ،د قران رویونه وګرځول، ما په ډنډ کې مۀ ورکوی .چې زاری یې د خدای په در نه شوې قبولې ،د پلار او ورڼو په در کې خو سوال نه پیدا کېږي چې قبلېدې به .

اخر یې پلار او ورڼه مجبوره شو ،جوړه یې ورسره وکړه . په ډنډ (په جوړه یا نېکي) کې یې دا ور کړه، څو لکهه روپۍ . لور خو مې ځان د تورو خاورو شومه کړه،پلار او وروڼه یې په نوی غمه اخته کړو . اوس یې ګوره چې پای پر څه تمام شي . پلار او وروڼه خو یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نوي غم اخته شو،دا يې هېره شوه . زما خو د مور زړۀ دی زۀ يې ځنګه هېره کړم" .

انارګلې چې وخوابنې ته وکتل، خوابنې يې د ملاصاحب د خونو شاته ناسته وه . په تاڅيله په قبرونوکي راروانه وه چې يوه قبر ته يې ورځ ځانګو وليده چې ژړدې ورغله ورته کښېنسته وې ويل " پخوانو ځومره ښۀ ويلي دي چې لرې يې هم غم دی چې نه يې لرې هم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دليك جواب

بسم الله الرحمان الرحيم

زما وړوکې خورکۍ سلامونه!
هيله لرم روغه جوړه به يې . ليك دي راورسېد و، له ليکه دي ښکاري چې ډېره پرېشانه يې . خورکۍ زۀ پوهېږم چې ته دې بې ادبه،بې شعوره معاشره کي د ښځو ژوند ګران دی . دلته له خلکو دا هېر دي چې ښځه ته د مور،خور،لور په نظر هم کتل کېدای شي يا کتل کېږي . تۀ به د دې مقابله کوې . زما او د مورکۍ ارمانونه به له خاورو سره نه خاورې کوې، لکه عصمت ورور.
ستا به په ياد وي چې مورکۍ به د بل کور ته مزدورۍ له تله، ما او تا به دی په سکول کي ګرځاو ۀ . مېړهم به هره ورځ راته ويل "تاسو دا ماشوم را ولی، تمامه ورځ يې په غېږ کي ګرځوی . له خپله سبقه مو ځان يستلی وي " . بيا چې خدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره کړی چ ې په خپله سکو ل ته تلی ، مور څومره خوشاله
وو۔
چې کله یې لسم پاس کړی ، هغه ورځ خو به دې ښه په یاد
وي چې زمور په کور کې که اختر ورځ نه وه نو تر اختر لګمه
هم نه وه ۔
زما ګرانې! ګوره ګوره چې د مورکی هغه سختر ې، د بل د
کور مزدوری چې مور ته به یې د بل د کور زړې جامې، سړې
ډوډی راوړې، ځان یې نه په شرماوو، په مور یې سبق ویلو۔
زما ګرانې! پښتانۀ وای "طبیب هغه دی چې پر ورغلي وي" ۔
زماګرانې! زۀ پوهېږم چې ته به هم له دې مشکل سره مخامخ
یې ۔ د دې مقابله به په ژړا نه،په ځاېږه کوې ۔ ته به نه یې
خبره چې اته (۸) بجې کېږې ،زما ډیوټي ختم کېږي بیا به هم
د بل ملګر ې تر را تلو زۀ په انتظار یم چ ې کله هغه خپل
شیفټ ته راشي ، زۀ خپلې کمرې ته لاړه شم ۔
دورې ښه وسوچونو ته خلاصه شم ۔ هغه ورځې و شپې را په
یاد شي، د بابا د سالندی ناروغي ۔ د څه کار کول نه وو ،
مورکی د خلګو د کورونو کارونه کول ، لوښي ، جامې یې
وینځل، ډوډی یې پخولې ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

په موړه سبق ویل و، زما او ستاحقیقي مینه ، یو نه ختمېدونکی محبت، تقدیر په هغه غېږ کې ته هم لویه کړې، په کوم کې چې یې زۀ لویه کړې وم ـ اوس که څه هم بیاتقدیر سره جدا کړي یو ، زۀ یې ستا د پاره او ته یې د خلګو د خدمت د پاره ـ

خو بېلتون مي کله کله په کړس کړس وخندوي ـ په سوچونو کي ستا له ځنګه ناسته یمه چ ې کله د سوچونو له دنیا را غبرګه شمه، په کړس کړس مي وژړوي ـ

تۀخبره یې چې د ژوند دا ستړې ورځې ،لوږې ،د وږې شپې په دې تېره وم چ ې ته ډاکټره شې، سرکاري نوکري مي لا تر اوسه پیدا کړې نه ده ـ پیدا کېږي که سفلوش ،روپۍ یا د ځان تر عزت تېره شم ـ سفلوش ،روپۍ لرم نه ،د ځان تر عزت تېرېدای نه شم ـ

خورجانۍ! تۀخبره یې، زۀ دا ټولې سختۍ ستا د مستقبل د پاره تېروم ـ له ماسره د ځنګ په کمره کي دوې نورې نرسانۍ اوسي، کله کله راته ووای "ګلالۍ تۀ راځه ډوډۍ به ګډه خورو" هغه خوارې په دې څه خبرې دي چې دا وږې وید ېږي ، روپۍ نه خرڅوي ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ سهار ښۀ وختي له کمرې راو وځم چې پر سړك ودرېږم د بس د راتلو په انتظار کي ولاړه یم ـ د هوټلونو د هګیو،پراټو ښۀ بوی مي ښېخي ډېره زوروي ـ کله کله خو دومره بې صبره شم له ځانه سره ووایم چ ې ور شم ، ښې ډېرې پراټې او هګۍ را واخله، ښۀ ځان په موړکه ـ بېرته پښېمانه شم ،کور ناروغه پلار ، د مورکۍ د بل د کور ومزدوري، نشږي ورور او ستا مستقبل را په یاد شي ـ په دې کي بس را شي ز ۀ هغه ډول وړې ور وخېژم په بس کي په دې سوچونوکي ورکه یمه ـ دا ښې دي چ ې د سړکول نجونه او زۀ له ډېره وخته په یو ۀ بس کي سره ځو ـ

اوس ټولې نجونې په دې خبر ې دي چ ې دا پر دې هسپتال کښته كېږي(کوزېږي) چ ې زما د کښته کېدو ځای راځي دوی، راباندي ږغ کړي "مېډم ستا د کښته کېدو ځای را ورسېدو" ـ

په هسپتال کي به تر ما و تا ته ښه معلومه وي چې د نرسانو کوم حېثیت دی ـ نارینه ډاکټران او نور استهاف په کوم نظر ورته ګوري ـ یوه ورځ چ ې ز ۀ ورغلم پر ریسپشن ناست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګري چای څښلې وې ،بل سګرېټ يې په لاس کي وو ، په چوکۍ کي داسي پروت وو لکه يو ډېره لويه هستي.
ما و هغه تختۍ ته لاس ونيوو چ ې پر ليکلي وو (تمباکو نوشي منع ده) شاه جهانه! دا څۀ ليکلي دي.
دۀ کټ کټ وخندل . "ګلالۍ! ته خو لېونۍ يې ، په دې ځای کي کم داسي کار دی چې هغه نه کېږي".
زۀ تر تېره شوم، وارډ ته ورغلم. پر ډيوټي ناسته ملګرې مي رخصت کړه.
زما له وخته داعدت وو چ ې د ډيوټۍ ته به ورغلم ، يوار مي ټول وارډونه را کتل. په دې ورځ هم پر وارډونو سمه شوم د هر رنځور،رنځوري کټ ته ودرېدم ، پوښتنه. حال احوال به مي ځيني واخسيتو. په دې پوښتنه، حال احوال ،رنځور، د هغه قريبان ډېر خوشاله کېدو.
بېرته راغلم د سر په وارډ کي مي خپله ډيوټي شروع کړه . زۀ په خپل کار بوخته وم ،په دې وخت ز ۀ له يوې افغانۍ رنځوري سره پر څنګ پراته بېنچ ناسته وم . مورې! تاسو څۀ غواړۍ چې له افغانستانه څه دلته د علاج د پاره راغلۍ، دا ظاليمان مو شکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لورې! زموږ په حال او وطن دي خدای مهٔ خبروه" .
د سهار لس نيمي (۱۰:۳۰) بجې به وې چ ې يو سپين ږيرى کاکا راغلی، ودرېدو . خړ خيرن پټکی ، توره ځيري سدرۍ ، سپين خېرن څادر يې په بغل کي نيولی وو . "لورې! په هغه بل وارډ کي دي ډاکټر سيد غواړي".
زهٔ له هغه کاکا سره روانه شوم چ ې ورغلو ډاکټر سيد د کاکاو رنځوره ته ولاړ وو "ګلالۍ! دا رنځوره تر لاس ونيسه ،سوکه سوکه يې ډرېسينګ روم ته راوله ، اپرېشن يې ګورو چې خراب شوی خو به نه وي" .
ما هغه رنځوره تر لاس ونيوله ، ډريسنګ روم ته مي ور وستله، پر کټ مي پرې يستله . د پټۍ د خلاصېدو ه څ ه مي وکړه . ډاکټر سيد وخندل "لېوني! دا ډول اپرېشن ته لاس ور وړل نه دي ښهٔ . ورشه يوار لاس واش کړه ". چې زهٔ واش روم ته ورغلم دی را پسي راغلی "ځاوس په اشارو نه پوهېږې".
ښه پوهېږم لېکين ز ۀ چې له کوره راو وتم، مور راته وويل "لورې! د خپل عزت به ډېر خيال ساتې" . زهٔ په دې ستا په اشارو سر نه خلاصوم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ چ ې له کوره را   وتم، پلار ر اته وويل چ ې "ښځه دي خوښېده، ورته وايه بيا يې خوښه خپله ده".
"نه په دې ښۀ سر خلاص کړه چې زۀ د عزت په خرځولو، عزت نه جوړوم ". دا ډول يوه خبره دۀکوله او يوه ما. اخر دۀ د لاس د را اچولو ه څ ه وکړه ، ما چيغه کړه . هغه پر کټ پروته ناروغه را پورته شوه ، له دباندي يو ه نرسه،بل هغه وارډ بووی دننه راغلو،وماته چې يې ويلي وو "په ورور مۀ راته وايه ،نيت مې خراب دی".
"څۀ کيسه ده".
زما ګوته په دروازه کي بنده شوه . دا چا منل، زۀ راووتم استاف روم ته راغلم . په استاف روم کي ناسته وم ، ژړل مي . هغه ډريسينګ روم ته راغلې نرسه چ ې استاف روم ته راغله راته ويې ويل "ځولاړه شه،نن ستا پر ځای ډيوټي زۀ کوم".
زۀ چې له هسپتاله را ووتم، رکشه ته مې په لاس اشاره وکړه . په رکشه کي کښېنستم ، دې هسپتال ته ځم . په روانه رکشه کي د رکشې والا خبرې کولې"خير خورې! په هسپتال کي دي ناروغه دی".
هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"څۀ په وشړ".

ما يې ځواب نه کړو ور . د هسپتال په ګېټ کي رکشه ودرېده، زۀ کښته شوم، خپلې کمرې ته لاړم. په کمره کي مې په لاس کي راسره وړی کتاب په کړکۍ کي کښېښودو ، راغلم پر کټ کښېنسم، ښۀ په زوره زوره مي وژړل ، په هغه ژړا کي دې سوچونو وړې وم "خدايه! دا دي څۀ ستړی ژوندرا په برخه کړی دی . ناروغه پلار ، مور د بل په کور کي مزدوره، هغه ورور نشيي چې مور، ټوله کورنۍ په نازېدو. زۀ په پرېدي ښار کي په يو او بل هسپتال کي مزدوري کوم.

مزدوره وای، مزدوري مي کولای ، مزدوري خو نه وه پېغور. په يو داسي ټولنه کي دي پيداکړې وای چ ې هغه خو لږ مهذبه، باشعوره وای.

خدايه! زۀ خو دي په داسي ټولنه کي پيداکړې يم چ ې د خوانده او ناخوانده يې يو فرق ن شته. ډاکټران ، وکيلان،استاذان يې په دې بلا اخته دي، خواهيشاتو تر دې ځايه رسولي دي چې هيڅ هم درک نه ورکوي. هغه پاته يې له پرېدي جنګه نه راګرځي چې راګرځېدلي دي هغه يې په نشو اخته دي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته د سوچونو له دنیا را غبرګه شوم ، له ځان سره مي وویل
د هغو مندو پر غېږو دي لعنت شي چې داسي بچي پکي
لويږي -
خورجانې! په دې بې ادبه ،بې شعوره ټولنه کي ژړا نه، ځاپېره
په کار ده -

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ په مړي څۀ وکړم

نيمه شپه ده ، سړه دښادۍ خرۀ دي شڼ ، تور ګړنجی يې جوړکړی دی،زۀ او ماشومان دي له خوبه ويستلو۔

"ښځې! تۀ پورته شه ، ډېرې خبرې مۀ کوه ۔ چای راپخې کړه ، زۀ خرۀ کته کوم (څلوم) " ۔

"تا دي خدای له خرو خلاص کړي ۔ هم دي وماته،هم دي ځان ته ګورم اچولی دی ۔ هرهشپه پرسپېدو روان يې ، يوه زۀ دا بوټي سوځم ،که يې د کور نورې ښځې هم سوځي ۔ نورې به ښې بې غمه په خوب ويدې وي ۔ يوه زۀ خواره به هره شپه پر سپېدو راپورته کېږم »۔ دوه درې واره يې له ځانه سره داسي ووئيل ۔ د ۀ اورېدو ، يوه زۀ خواره به راپورته کېږم ، منډې به وهم ۔

"ښځې! نيمه شپه ده ،خلګ مه را خبروه ، خولۀ ونيسه ۔ که درغلم بيابه دي د خير سړي ته سترګې وخېژي "۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

دابیاله ځانه سره وګوښېده . دی چې په دروازه کي ولاړ وو. یو ګوټ یې په پښنه کړی وو ،هغه بل ته یې لاس کړو " ځه بیا ریښتیا که د پلار لور یې خولۀ وخوځوه".

پوه شوه چې زیاته کار خرابېږي . ولاړه شوه ، پر انګېټۍ یې چائینکه کښېښووه . کوشني زوی یې را پورته شو و چغې یې وهلې . هغه وخت بجلۍ نه وې ، په څراغ یې ګزاره کوله . سرې دباندي وتلی وو.

له لږ ځنډېدو پس دا راغله ، په دروازه کي ودرېده . سر یې دباندي ورښکاره کړی، تکه توره تیاره ،چوپه چوپتیا. امیان څۀ کوې، ملایان به لا ویده وو . یو چرګان ویښ وو ، وزرونه یې وهل، اذانونه یې کول .

په دروازه کي ولاړه ، په دې سوچ کي ورکه وه چې " دا لېورونه مي وګوره ، ښې نوکرۍ لري ،یو په لېویز کي بل په جنګلات کي . دا زما خوار سړی وګوره چې ټول ژمی بوټي راوړي چې د کور بوټي پوره کړي بیا یې کلیوالو ته په بیه راوړي اوس یې خوا ځکه په بدېده چې ډېر کمزوری وو.

چې ژمی به تېر شو بیا یې له خلګوسره په کروندو کي کارونه کول . مځکې یې ماتولې ، ښاخ تراشي یې کولې ، پر کور نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېښستو"- چې کله خپلې ښځې بانو دا خبره ورته وکړه "سړیه! ته دا څۀ کوې چې روپۍ ګټې چې له کشره دي مشر جوړ کړی دی، ومشر ورور ته یې ور کوې" .

حمیدالله چې تر دواړو ورونو مشر وو، ورته غصه شو "ښځۀ ته د دې د پاره هر وخت وماته دا درس راکوې چې زۀ له ورونو څخه وېش وکړم" .

"یا مۀ یې کوه . ته په دې خلګو کې لاړ شه، وګوره چې یو بل څوک هم شته چې میانیځ ورور یې مشر کړی دی که دا یو ته یې"-

یوه خبره حمیدالله کوله بله بانو چې تر دې ځایه سره ورسېدو. لرګی ته یې حمله کړه . د دوی دوو په دعوه ټوله را ویښ شو. ماشومانو چغې وهلې . زما په خیال اخر دی هم په دې چپ شو،لرګی یې تس کړو (وغورځاوه)چ ې ورونه او ورېندارګانې را خبرېږي . پخې چای یې پرېښودې ، په پټو(څادر)کې غوټه ډوډۍ یې واخیسته، روان شو.

دې خپل ماشومان کرار کړو،پاته پخې چای یې دوی ته ورکړې . د بانو ټوله ورځ پر ځان نیت بد وو چې څۀ دې کاوۀ، ټوله ورځ سترې ستومانه وي . تر هغه وخته په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوچونو کي ورکه وه چ ي کله دی راورسېدو . دا مخ ته ورغله، د نورو ورځو په شان يې په دې مابنام هم اوبه مختته ور وړې. بارونه يې ور سره کوز کړو.

دۀ له بدنی ځخه څه اوبه وڅښلې . په پاته اوبو يې اودس تازه کړو ، ماجت (جومات)ته لاړ . له هغې خوا را روان وو ، بانو په خرو اخته وه چ ي په خونه يې دننه کړي . خرۀ يو هم دننه نه تلو. خرۀ هر چاته معلوم دي چې ودرېږي بيا نه پرمخ ځي، نه پر شا. دی ورغلی "ښځې څۀ په کوې ".

"سړيه! ستادي دښادی خره شي خو نفس را وکښو. په خونه ىۀ ننوزي". دۀ وخندل "ښځ ې! ىڅرا دوري شه چې زۀ يې د بل وخت د پاره چل در زده کړم".

چې بانو را لېري کېده، دۀ بيا د خرۀ شل ودروازې ته کړې وه . خر يې تر غوږو راکش کړو ،هغه شا ته زور کړو ،درب يې شو چې د شا پښې يې ژوره خونه ته ولوېدې.

حميدالله "دايې دننه".

بانو له خندا شنه شوه "ودې ته به د شيطان هم فکر نه وي چې دا خر په دننه شو. هغه بل خر په مرضي خونه ته دننه شو ،حميدالله او بانو دواړه په خندا کي د کور خونې ته سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلو. ورغله میانیځه یور یې ودېګ ته ناسته وه ، په کاسه کي یې څه هغه پوخ شوی شی ور واچاوو. څۀ ګرمه او سړه ماته ماته ډوډۍ یې هم ور کړه چې راتله ورېي لور (شاه بي بي)یې دوی ته لاس ور منځلي وو چې دسترخوان هوار شو ، ډوډۍ یې د یو بل مخته کښېښوده . د دۀ وه سړه ماته ماته ډوډۍ ته پام شو "ښځې! دا ډوډۍ سړه ماته ماته ولي ده ". دې ووئیل " سړیه! نن سړه ډوډۍ ډېره وه ، مورې ستاسو د پاره ګرمه ډوډۍ پخه کړه ، مورې ځان ته سړه".

شاه بي بي " یا بابکه! مورکۍ دروغ وای ، دوی ومورې ته هره غرمه سړه پاته ډوډۍ راکوي . هسي مورکۍ وای پر خولۀ لاس ونیسی بابکه ته م ۀ وایاست . بابك سترې ستومانه وي". چې د سترخوان ټول شو . سړي ورته وويل "ښځې! داشاه بي بي رښتیاوای ".

بانوخبره دلې دوري کړه ، اخر یې مجبوره کړه چې ورته ووای "هو سړیه! چې د دې کور نورې خبرې درته وکړم ، دا ډوډۍ به دي په هېره شي".

"ښځې! تا اول وماته ولي نه ویل".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سړې! چې درته ویلي مې وای تا نه منل، نه زما د ویلو فائیده وه - یوه ورځ مې درته وویل سړی ه! داروپۍ له ځانه سره بېده - د ورو ښه ځۀ په باور ده، یو ورځ به وېش درسره وکړي بیابه په ځان حېران یې - نه دي دي اورېدلي وای چ ې د ورور لاس له کاسې در څخه وخېژي تربور شي - تا څه کي راپرېښودل، په هغه دي دومره پوچ   رد راته وویل - اوس درسته میاشت وشوه ، هره ورځ ورته وایم لالا دا شاه بي بي ناروغه ده، ښځه یې یو ډاکتر ته یوشه - دۀ خو اول ویل   "ښۀ دی چې تنخوا وا خلم "- اوس چې بیا ورته ووایم دی وای "تنخوا مې تېوله وپوروړو ته ورکړه ،خو ښځه یې وینې چ ې دا دومره کور راپسې دی"-

"ښځې! زۀ به که خیر   وو سبا له مولوي جبار اخوند څه تعویذونه ورته راوړم، تر هغو به ګزاره په کوي چې زۀ یو څو روپۍ پیدا کوم چې دۀ پر خرو بارونه راوړل پر کلیوالو یې خرڅول - زر دوولس سو وه روپۍ یې په جوړولې   ، تر هغه وختنه شاه بي بي له پښو ولوېده -

لنډه داچې یو سهار له کوره راووتو ، حمیدالله او بانو شاه بي بي په وار په غېږ کي اخیسته، تر هغه چې بس ته وختو-

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بس کي منشي پر یو سړي ږغ وکړو " کاکا !ځدې بلې
چوکۍ ته را شه ،ستا له زنانې سره به دا بله زنانه هم
کښېني". هغه کاکا ولاړ شه ،بانو ورغله له هغه بلې زنانې
سره پر چوکۍ کښېنسته، د دواړو مخونه پټ وو. په بس کي
شاوخواڅه کوې ، بانو پر ځنګ ناستې ښځې ته مخ نه ور
اړاوه .
شاه بي بي په تکلیف وه ، کله به یې څ ۀ ویل ، کله څه . دې
وشاه بي بي ته تسلي ورکوله " لورې! بس ته لږ ګزاره
وکړه، رسېدلي یو . ډاکتر به دوا در کړي که خیر وو دستي
به جوړه شې".
پر ځنګ ناستې ښځې یې ږغ وپېژندلی مخ یې ورواړاوو
"بانو یې؟".
"هو ،ځوکه یې".
"خورې!زۀ رنګینه یم".
"کومه رنګینه؟".
"د پروینې خور".
"ښه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پټ مخ یې روغبړ سره وکړو ـ بانو حال ځیني وکړئ " ښۀ ښځنګه یې، ژوند دي ښځنګه دی".

" له خپله ژونده ډېره خوشاله یم".

د پروېږې پوښتنه یې ځیني وکړه ـ د پروېږې له توره بخته یې داسي خاور ې بادولې ـ " د پروېږې دي دا اسي تندای خاوري وخوري ـ دا خو تر ما کشره ده چې دا پیدا شوه، مور مي د دې تر پیداکېدو یوه شپه وروسته مړه شوه ـ کال پس مو پلار مړ شو وتاته ښه معلوم ده چې مور و اکا ته پاته شو ـ د اکاپه کور کي مو سختري وړې، تر هغه چې زۀ وادۀ شوم ـ زما ډېر ښۀ ژوند وو، هره شپه به ولوی خدای ته په زار ی وم چې نۀ وپروینه ته هم داسي کور ور په برخه کړې چې په کي مطمینه اوخوشاله وي ، دا زما په رنګه خوشاله ژوند تېره وي ـ د دې چې له چا سره وادۀ وشو، هغه د ملا زوی وو ـ په خپله هم ملا وو، دوه وروڼه یې نور هم ملایان وو.

هغو دوو هم خپلې ښځې راوړ ې وې، ببرته یې پرې ښځې وې ـ دا زما اخښي هم لکه خپل وروڼه یو کال پس دې ته طلاق ور کړی ـ دا ببرته د اکا وکور ته مجبوره شوه ـ یو څۀ وخت پس زما اکا زما د اخښي پر تربرو خرڅه کړه ـ واخښي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته یې در ې لکهه روپۍ ورکړې . اوس نو هغه تربرونه زما واخښې ته تل پیغورونه ورکوي . وای څنګه مو د پښو ماڼه در څخه ماڼه کړه".

"تا له پرویږې بوښتنه وکړه چې پښه څۀ وه؟".

"هو ځیني ومې کړه . هغې وئیل مور یې ډېره خرابه وه ، اوس د درو سره په ږیرو کې سپین وېښتان دي ، ښځې څوك نه ور کوي . تول ومور ته ښېرې کوي وای مورې دي خدای له موره خلاص کړي ». بس ودرېدو حمیدالله ږغ وکړو "بانو راځه ".

بانو رنګیږې "د خدای په امان".

"په مخه دي ښه، وپرویږې ته دعا کوه".

شاه بي بي یې وده ته ورکړه ، دا ور پسې شوه چې را کوز شو ، په رکشه کې کښېنستو ،هسپتال ته ورغلو . له یوه او بله یې بوښتنه وکړه . "کوم ډاکټر به ښۀ وي".

اخر یوۀ ورته ووئیل "ډاکټر نظر ښۀ دی".ورغلو د ډاکټر ودروازه ته کښېنستو. ډېر ناروغان هم نه وو ،په شمار به پنځه شپږ ناست وو. دوی ډېر خوشاله شو چې وار ژر راځي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې به له دوی ناستوڅخه لاړ یو ډاکټر ته دننه نه وو ورغلی، یو داسي سړی به راغلو، ښۀ غوړ وېښتان ،خواپاکې جامې،پالش څپلۍ ، پر دروازه ولاړ سړي به دروازه ورته خلاصه کړه هغه به ډاکټر ته دننه ورغلی. یو نه وو،دوه نه وو ،بې شمېره داسي ډاکټر ته بې واره ورغلوچ ې پر دروازه ولاړ سړي ته به یې وویل " ولي داسي کوې ، دا خلګ بې واره پرېږدې". هغه به وویل "دا د دې هسپتال وو یا د ډاکټر قریبان او شناختګان وو". داسي وخت دوی ته وار راغلی چ ې د ډاکټر د رخصتی وخت وو ، دوی چ ې دننه ورغلو ډاکټر چې شاه بي بي ته وکتل ، دوی ته یې مخ ور واړوه " داماشومه موڅۀ ده؟".

"صاحبه! لور".

ډاکټر له خولې لاس واخیستوچې څه یې پر خولۀ ورتلو هغه یې ورته ویل. اخره خبره یې دا وه "زۀ په مړي څۀ وکړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه تڼی

نن هغه کور چې د کلي ښځې یې په صفت نه مړېدې ـ چا به ویل خوانښې ښه ده ، چا به ویل مړندي ، چا به ویل چ ې ور شړې بېخي سړی په دې نه پوه ېدې چې دا اوس د انارګلۍ لونه دي که مړندي ـ

چې کله یې دریم زوی ته واد ۀ راوړی، د ویر کډه هم ور سره راغله ـ د دوی په کور کې یې وا ړول، دوه درې کاله یې په شنه زړۀ سره تېرکړل چ ې پوري سترې شو ،خپل دریم زوی ته یې وېش ور کړی ـ هغه د والې له هغه بلې غاړې خپل کور جوړ کړی ـ په هغه یوازې کور کې به هم د مېړۀ او ښځې هره ورځ شین زړۀ وو ـ د څو اولادو خاوندان شوځو سره پوه یې نه کړو ـ اخر هغه ورځ هم راغله چ ې د رحیمې مور ودې ته مجبوره شوه ـ

"رحیم ې لورې! بس یې ک ړه ، تر څو به داسې ژاړې، وخپل ځان ته ولې ګورم اچوې ـ ټوله ورځ دې سترګې سرې نیولي وي ـ لږ خو د دې خپلو ماشومانو فکر هم وکړه،خواران ټوله ستا وخولۀ ته ګوري " ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

”مورکۍ! چې په پلار يې نۀ شوم ښاده، ښېخي به په دوی ښاده شم“ .

راحيمې خپل ټالي وځنډل، ولاړه شوه په خونه ننوتله. مور يې سر ور ښکاره کړی، دا پر لمانځۀ ولاړه وه. مائيګر څه لمر په غرۀ پټ وو ،هسي يې ژړي وړانګې په اسمان ښکارېدې ، راحيمه و الله پاك ته په ژړا شوه، په زوره يې دا دعا کوله ”ما خو د چا زړۀ هم نۀ دی ازار کړی، اې الله! دا اوس د خپل عمل سزا راکوې که د بل. خدايه! که له ما څه يو داسي ګناه شوې وي ،زۀ نه يم پوهي شوې وماته معافي وکړه که د بل د عمل سزا را کوې نو بيا خو په دې کي څه شك نشته چې يوځ (بدل، ګټه)يې ضرور را کوې“.

راحيمه هغسي د لمانځۀ پر ځای ناسته وه ، لاس يې پورته نيولي وو. مور پر ږغ کړو ”لورې! د بل چا د عمل سزا نه در کوي،د خپل عمل . ولي د مېرۀ زړۀ نه دی زړۀ چ ې ستا د لاسه يې په کور کي يوه شپه خوړه ډوډۍ نه وخوړه “. کوشړې زوی يې بغاري وهلې.

د مشر لېوړۀ يې ټوخ شوچې دننه راغلی ، ماشوم يې په غېږ کي پورته کړی ، جېب ته يې لاس کړوخوږه يې ورکړه . له

(c) ketabton.com: The Digital Library

وربنداري او د وربنداري له مور سره يې روغبړ وکړو ، له ځپلې سره کښېنستو. "وربنداري اوس پوره دوه کاله و شو چې ته په دې کور کې ناست يې ، کله دې مور درته راځي ، کله ورور. يوه واړه مو تر منځ ده، ماښام دورې راځه که دې له موږه سره ګزاره نه کېده ، په ورځ خپل کورته راځه ، خپل کور له تا چا نیولی دی . راځه دا مور خواره څه کوې چې پرېشانه کوې يې".

راحيمه بيا په ژړا شوه " په ما کې کوم ه کمې وه چې داسې يې راسره وکړل،نه يې زما خيال وساتلو او نه يې ستاسو د عزت خيال وستالو. ماشوم خو هم نه وو، لوی سړی وو چې تر ما يې په عمر پخه نجلۍ وړې ده چې خوښه يې نه نواول به يې ويلي وای نه به پرماخوارۍ تېرېدې نه به داسپين سترګې وای" .

"راحيمې وربنداري! خوا مۀ بده وه، زۀ منم چې بدکار يې کړی دی . تا هم د اسړی ډير له ځانه لېږې کړی وو چې ښځه ښځه وي نو سړي په خپل موټ کښې ونيشي . هغه خو په تا نه وه پوره چې دی به کورته دننه لا نه وو راغلی ،ستابه بياخولۀ وازه وه چ ې څۀ به پر خولۀ در تلو هغه به دې ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل ـ تر دې ځایه خدای را ورسا وی تا را ورسا وی ، په ورځ کورته نه راتلۀ، په شپه چې به راغلی تا به دروازه ورته بنده کړه چې په ټکېدو به یې ستړی شو، مخه به یې را وکړه د مور خونې ته به راغلی چې زړۀ به دې غوښت خبرې دې ورسره کولې که به دې نه غوښت مروره به شوې ـ د هلك زړۀ دې له کوره تور کړی بیا چې نجلۍ دومره قرباني ور کړه نو نارینه خو دا دومره څۀ کولی شي کوم چې یې وکړل ـ اوس د هغې نجلۍ ماشوم پیداکېدونکی دی ـ د ماشوم د پیداکېدو وروسته کیدای شي یوه فیصله وشي ـ ورېنداري! زۀ کورته ځم خو دا یاد لره ،که هر څۀ شوي دي ،زموږ د ټول کور ګټله له تاده چ ې مېړ ۀ دي کوژدن شوې نجیلۍ وتښتوله که ته سیاله وای نن به دې مېړ ۀ مېړوښه ښځه نه وړه“ ـ

په کور کي مور بېښتنه ځیني وکړه ”زویه ! ورغلې ، څنګه وه؟“ـ

”ښه وه، موري خولۀ یې و اسمان ته نیولې وه تراوسه لاپرهغه خرۀ ولاړه وه“ـ

”زویه! شرین چې هغه بله بلا هم کور ته را و لي بیابه څ ۀ کوي“ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سکينې تهٔ ولاړه شه اوښراوړه د ېر تږی یم" .

"موره! زهٔ خو پر سکين ه وېرېدم چ ې وهغه هلك ته به يې وركوو . اوس خو د نجلۍ پلار هم نجلۍ غواړي بله نجلۍ خو په كور کي نه لرو".

سکينۍ اوبه په لاس کي ولاړه وه ماڅه ګناه کړې ده "زهٔ به ولي ځم ؟. بد به نارينه کوي او ځان به په ښځه خلاصوي ".

"لورې! دا خو د پښتنو فيصلې وي".

"داڅنګه دپښتنوفيصلې دي؟ چي دګناه ګارسزا ويوبې ګناه ته ورکوي".

سکينه په سکول کي اول لا د اكاګانو نهٔ وه خوښه بيا چې دا خبره پېښه شوه بېخي له كوره په دباندي وتلو هم پابندي شوه .

" شرين هم عجبه کار وکړی،کوژ دن شوې نجيلۍ يې وتښتوله، ټوله غم يې مورې ته جوړ کړی".

سکينې کالي کت پر کت کښېښودل خو په سوچونو بار وه .

له خونې چې را ووته، اکا يې پر موبائل بل چاته ګايېدی چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سبا راشه، د امیر جان لالا پر ځای فیصله ده. اختیارونه یې یو له بله واخیستل".

سکینې چابکه ډوډۍ تیاره کړه چې ژر سوچونوته خلاصه شم. پلار یې له خپلې مور سره رېغبدو چې فیصله په دې ډول کېدای شي.

انا "سکینې لورې! ځورشه خپل کار وکړه، ځځۀ کوې زما او د پلار خولې ته ناسته یې".

"زۀ اوس څۀ وکړم؟".

انا "ولاړه شه خپل کار وکړه".

سکینه چې دباندې را ووته غوږ یې د بابا او انا پر خبرو ونیوو، پلار یې وانا ته د فیصلې حوال ور کاوه"موره! د هلك وپلارګنۍ ته مو یوه سکینه، پنځه لکهه روپۍ ورکړې. د نجیلۍ وپلارګړۍ ته مو یوه زرغونه تنۍ، دوه لکهه روپۍ ورکړې".

سکینه وهغه دېوال ته داسي وچ ولاړه وه لکه یو لرګی.

زرمینه چې راووته سکینه یې ولیده، تر لاس یې ونیوله خپلې خونې ته یې بوتله. په خونه کي هم بېخي تر ډېره حېرانه ناسته وه، یو خت یې تر خولۀ چیغه وختله. زرمینه لګواره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ناسته وه ، هيڅ يې نه ويل - سکينه چې په ژړا ستړې شوه ، مخ يې ور واړاوو "تنداري! ټوله کلي شرين کاکا په دې کشمکش کي اچولی وو، د دۀ دي خدای يوه هم نه سموي - دا د دوبي شپې او ورځي ، هر سړی په خونه کي ويدې دو پر خپلو لونو يې وېره شوه چې دی نه وي د هغې نجيلۍ د کورنۍ يا خسرګۍ له خوا يو پېښنه را وشي - د ټولو به رنګ په بد شي" -

"موره! موره!"-

"ځۀ وشو قربان"-

" موره! خوب مي ليدی"-

"بيده شه زما ګرانې! خدای به هر څه خير کړي"-

"موره! تۀ ولي دومره وارخطا يې يوه ورځ خو انسان مړ هم شي - يوه ورځ به زۀ هم داسي له دې دنيا څخه رخصت شم"-

موريې پرخولۀ لاس ورونيوو "چپ شه داسې مۀ وايه، خدای دي د عزت مرګ در کړي - دلته خو د نجونو مرګ هم پېغور دی"-

"دا تاسو دوو څۀ شور جوړ کړی دی خو ويدې شئ"-

(c) ketabton.com: The Digital Library

" سرې! هسې د سکينې خوب خراب شو".

"ښځې! لږ خو سمه ږغېږه، تهٔ خو تيار جنګ يې" .

"زما دا ښاېسته لور تا په بدي کي ور کړه .زهٔ کله هم حق نهٔ در بخښم".

" ښځې! تهٔ راته ووايه، ما څهٔ کړي واى.که تهٔ وايې ځان مړ که يا ورور، زهٔ دواړي نه شم کولاى ".

د سکينې بالښت له اوښکو لوند خيشت وو، هر څهٔ يې پر ځان ټپوول.

"سکينې لورې! ونه ژاړې اوس خوب وکړه ده، ازل ليکلي نه چېږي" .

سکينه " دا څهٔ کوې؟، ټدار ي!".

"ستا د وادهٔ تياري کوو، دا ټولې ستا د وادهٔ جوړې دي".

سکينه په ژړا شوه"خداى دي د شرين په کور اور ولګوي".

تنداري د مسخرو په ډول "هغه وخت چې مور په کي نه يو ".

د سکينې خوابې خپلې مړور ته د وادهٔ جوړه راليږلې وه او څهٔ نور سامان ، خو کور د وادهٔ نهٔ، د وير کور م علومېدى .د سکينې مور چپ ناسته وه، تر خولې يې هيڅ هم نهٔ را وتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشرې مړور"موره! موره! نکریځي ".
"څوك يې غواړي؟"-
"موره!دا تهٔ څهٔ وايې؟- سبا تهٔ سکينه په سپينو لاسو ودوې".
ټوله شپه تيره شوه - بابك هم ژاړي - "انا !مورې څهٔ وکړو؟".
دسکينې تر خولهٔ ساه نهٔ وځي - "ورشه په الماری کې دي -
سمي يې ورولګوه داسي نه چې سبا څوك پر وخاندي".
د سکينې پلار "سهار مورې د هر کور يو يو سړی راغوښتی
دی، د ډوډی د پاره او بله خبره موره! داسي نهٔ چې ت اسو
چپې ړپې ورېغبرې، خلګ شيطانان دي ،دی نه وي تر هغو
يې ورسوي ".
"يا زويه! ليوني خو نهٔ يې".
"زړهٔ مي بې خدای شين دی - زهٔ نانې درالېږم ستاسو هر کار
به در کوي - زهٔ بيا تر هغه دننه نه راځم چې سکينه له کوره نه
وي وتلې - زهٔ د خپلې ښائستې لور د ژړا د اورېدلو توان نهٔ
لرم" -
"سمه ده"-
"خدای دي مخ ته ښه راپېښنه کړي، خدای به يادوو، نور نو
مورې څهٔ کولای شو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلي ټاك ټاك ښځې راغلې. هر يې يوې چ ې به ناوې ته
کتل، زړونه يې پر سو ځېدل. د هرې ښځ ې سترګې داسي
تکې سرې وې لکه د ناوي د مور. ټولو داسي ګڼله چې "دا له
يوې نجيلۍ او سړيه پيښه ده، څو کورونه يې وران کړل.
بس د دوی خوارانو به هم ناره خدای واوري".
يوې ښځې په دوی کي ووئل "بنګلو له ځي څه کنډوالو له خو
نه ځي، بيا که يې مېړۀ سيال وو په لاس کي به يې ونيسي ".
"بنګله هم له ښۀ زړۀ سره خوند کوي". د کلي ښځو ډوډۍ
خوړه سره رېغبدې.
زوم يې دننه کور ته راوستو. نکاح يې و تړله، له ناوې سره
څلور ښځې له خوابنې سره ولاړې.
نکاح وتړل شوه، سکينې په ژړا کي وشېرين کاکا ته ښېراوي
کولې.
د سکينې مور" لورې! تۀ شېرين کاکا څۀ کوې؟. تا دومره
قرباني ور کړه نور ،يوځ به يې خدای در کوي".
"موره! زۀ به دی بيا کله ووينم چې جوړ زړۀ په يخ کړم".
"که ژوند وه خدای به دي راولي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټران ودریدل ـ اوبه یې پر وغورځولې ،   ښځې یې په موټرانو کې کښېنولې ، زوم هم تر ناوې کم نه و ـ د سکینې میړۀ داسې ځلېدی لکه د اسمان ستوری ـ خپښانې هم داسې په مات زړۀ وې چې خدای به څۀ راسره وکړي ـ
 د زوم مور سکینې ته منګۍ کښېښوولې، په ښۍ پښه یې مات کړې بیا چې خونې ته ور ننوتله، هګۍ یې هم په ماته کړه ـ خو د کلي ښځو انګۍ و   یلې، د یاسر ناوې به ځنګه وي، په بدي کي یې راوړې ده ـ
ځینو پړونی پر واچولی، ناوې یې نه کښېنوله ـ د یاسر مور ډیره ښه ښځه وه، په دې یې خوابده کړه چې داسې خبره بیا د چا له خولې نه واورم ـ ټولې ښځې داسې شوې لکه د هر یوې پر سر چې اور بل کړی "وریندارې! د دوی دومره خاطر مۀ کوه"ـ
"ولې به یې خاطر نه کوم ، اوس خو موږ سره دوستان یو"ـ
" که سره دوستان وای نن به زموږ او د دوی نر او ښځې سره یو ځای وو"ـ
"زۀ منم چې زما لور ډیر غلط قدم ایښی دی خو د هغې سزا زۀ و دوی ته نۀ ور کوم"ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"که حق لري ـ زما د ورور ټوله پیسې تا او ستا نازولې لور وخوړې".
"زۀ منم خو زما لور به هم ټوله ورځ له تا سره وه، تا تر دې انده را ورسوله ـ اوس زما په مړور ځوك كار وه نه لري ، زۀ خپل زامن لرم ـ ما خو تر اوسه خپله مړور لالیدلې نۀ ده، تۀ ور شه یو وار دوی له شربت را وړه".
"خاوري دي وخري شربت".
"دا څۀ وایې؟ـ نن زما د زوی وادۀ دی، تۀ ولې داسي کوې".
"سمه ده،زۀ خپله ور ځم".
د یاسر مور د باور چیخانې مخ ته ولاړه وه چې برنډې له ولاړه نو ټولو ښځو دا خبره کوله "خدایه!دوی بیا څنګه ظالمان دي، ناوې له هغه وخته ولاړه ده ، د کنبېنولو ځوك یې نشته".
د یاسر مور چې خپله مړور ولاړه ولیده نو حقه حیرانه شوه ـ "دا له هغه وخته ولاړه ده ولې یې کنبېنوی نه ـ دا خو مه په ولاړې مو ستړې کړې او وژلې ده".د ښځو څخه یوې ښځې پر ږغ کړی "دا ستا ایندرور راته وویل چې دلته یې ودروی ښځې یې ګوري".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښلنسو خوا مهٔ بده و ی ،ځو ورځې دي خدای به یې تیري کړي".

"زما لور چې وکړل هغه به مي په زړهٔ کي ازغی وي ،خو زما مېړور هم زما لور ده، که دا ښه وه ټوله کور به ورسره ښهٔ وي، خو پر هره خبره باید خوا نه کړو بده".

د یوې ښځې ږغ شو"تهٔ دالته ناسته یې له دوی سره، ورشه هغه د پلارګنۍ ښځې دي له لوېږي مري څه ور کړه.......".

"تهٔ کله ځې؟، نن ماښام که سبا سهار، که له دوی سره دریمه شپه هم تیروې".

"ماښام مودسکینې پلار را غوښتی دی ، هغه راځي".

"ښهٔ ، خو یوه خبره واوره هغه به دننه نه راځي".

"سمه ده ، مورې ورته ویلي دي نه به راځي انشاء الله".

د یاسر کوشنی خاله ځان ور وپېژندلی .

"شهٔ دی، تاسو د دوی په خبر و باك مهٔ کوی. یاسر ډیر سمجداره هلك دی".

"تاسوچای وکړی ، سکینې ته یې هم ور کړی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکينې مور" لورې! مورې اوس ځو ته به تر خپل ځان د نورې کورن ی خيال ډير ساتې، سمه ده او د خپلې خواښې،خسر او لېورو به هره خبره بې‌ځان نه بوج کوې".
سکينې له اوښکو ډکې سترګې ور واړولې. د سر په ښورېدو يې ور سره هو وکړه، تر خولۀ يې هيڅ هم نه ور وتل.
د ياسر مور"غاړې دي بندي زويه! که دي سکينې ته د اکا پيغور ور کړی وو. هغه ډيره معصومه نجيلۍ ده، ښه زويه!".
"سمه ده مورې!".
سکينې په خونه کي يوې او بلې خواته کتل چې هر شی دومره په ترتيب پروت وو.
"ياسره! راځه چې ناوې ته دي وروولم .تر ورۀ ماته هم دروازه معلومه ده. زۀ خبره يم خو تۀ به ګورې ډير نازونه نۀ ور کوې ، دا مورې په بدي کښي راوړې ده. راځه".
چې ياسر په خونه ور دننه شو،سکينې ژر مخ ور واړولی، بدن يې په لړزيدو اخته شو.
ياسر په دې فکر کښي وو چې"دا به ښنګه وي. ټوله يې صفت کوي چې زما به خوشه شي که نه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسر چې مخ ور لوخ کړو نو د سکینې پر مخ یې اوښکې لکه باران رڼې روانې ولیدې "تهٔ ولې ژاړې؟ واخله په دې دسمال اوښکې پاکې کړه". تېوله شپه د دواړو په خبر و تیره شوه. یاسر کله هم دا سوچ نه وو کړی چې "دومره ښه او هوشیاره نجیلۍ به زما د ژوند ملګرې کیږي".

د وادهٔ دوې میاشتې یې دومره ژر تیرې شوې یاسر او سکینه بیخي په پوه نه شو.

نور هر څه ښهٔ وو، یو د یاسر د کورنۍ ښځې ملا یانواو پیرانوته تللې چې د دوی کور خراب کړو، خو سکینې هر څه بېخپل زړهٔ تیرول.

نن یاسر سکېنه د خپل پلار کره بوتله. "دا خرڅه واخله، زهٔ بیا خپله درته راځم او بله خبره دا ده چې د هغه کور یوه خبره هم په دې کور کې ونه کړې".

"نهٔ یاسره! داسې بې عقله هم نه یم چې د هغه ځای تېولې خبرې به دلې کوم".

یاسر"ښهٔ، زهٔ ځم".

خوابنې" نن نه شې تللای، مابنام به ډوډۍ راسره خورې، شپه به راسره کوې ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"نه اوس ځم چې بیرته په سکینه پسې راغلم بیا به شپه در سره وکړم"۔
مور یې په مخه ښه ورته وویل ، سکینه ورسره را ووته، تر هغه یې په یاسر پسې کتل چې دی ناام شو ۔
مور "نه شرمېږي چ ې په دروازه کي ولاړه یې په یاسر پسې ګوري ،که د کور نورو بندګانو ولیدې څه به وای"۔
"مورې! هر څه چې وای، زه رښتیادرته وایم ، زما بې یاسره یوه ګړۍ نه تېرېږي ۔ اول مي شېرین کاکا ته ښېرا کولې، اوس دعا ورته کوم چې هر وخت یې پیداکړم په پښنو کي ور لوېږم معافي ځیني غواړم چ ې وما ته یې د ژوند ملګری، د یاسر غوندي را پیداکړی"۔
د سکینې مور" لورې! خدای د ې عمر ډیر کړ ي چ ې رایې وستلې بل چ ې مي نه ولیدې، زموږ تر کور د دوی په کور کي په ښۀ رنګ شوې یې"۔
"مورې!شېرین کاکا یایې ښځې راځي او ښځې یې څنګه دي په کورکي ګزاره سره کوي اوکه نه ښۀ دي حال یې مه غواړه"۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکینې مور د ورور کور ته تللې وه چې راغله له زرینه څه یې وپښتنه وکړه ”لورې! سکینه چېري ده ؟“.
”موره!سکینه چې ته روانه شوې، له هغه وخته یې پر سر درد وی نځلې یې کیږ واهی، په خونه کې پروته ده. یو ډاکټر ته یې بوځه داسي نه چې یو څۀ په وشي“.
” سکینې لورې! درځه چې ډاکټر ته لاړ شو“.
”مورې! زۀ تر هغه ډاکټر ته نۀ ځم، تر څو چې یاسر نه وي راغلی“.
”چې یاسر راځي، تر هغه به ته تر مرګه ورسېږې“.
”سمه ده ،زۀ به یاسر ته فون وکړم چې له ډاکټره دي کورته بوځي“.
”یاسره! لږ ناروغه وم“.
”ولي خیر وو؟“.
”هسې مي پر سر درد وو. درځه چې ډاکټرته ځو“.
په خپلې موټر کې یې ډاکټر ته روانه کړه. د سکینې په وجود کې د ولاړېدو توان نه وو،رنګ یې تک ژړ وو.
یاسر شیشه پر برابره کړه. ”سکینې! رږغ دي نشته دا ولي؟“.
”یاسره!زۀ به بیا ژوندی خپل کلي ته راشم“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسر وخندل "ولي د عزرائیل بل کار نشته که څه . دومره خو هم نه یې کمزورې ".

" یاسره! زما دا خیال دی چې نن ورځ زما او ستا د ملګرتیا اخره ده".

د دې خبرې په اورېدوسره د یاسر سترګې له اوښکو ډکې شوې . "دا ده لېونتوب خبرې مهٔ کوه".

"ډاکټرصاحب! له پرونده یې پر سر درد دی . کېږي هم وهي" . ډاکټر دوا ورته ولیکله، دا په هسپتال کې پر کټ پروته وه . نرسانې تلې راتلې "دا ډریپ ختم شو بل ورته راوړه".

یاسر یې وڅنګ ته ناست وو ،د خپل کور د ښځو یې یوه یوه هغه خبر ذهن ته راتله "یاسره! خدای دې په دې نازکه ناوې ارمان مهٔ کاږه ، تهٔ خو د دې سر ته کښېنې . بس له ننه پس زهٔ ستا کره نهٔ راځم".

"څه تروره په مخه دې ښه شه . نوره دې نهٔ غواړم". ترور یې درب ګیټ بند کړی او ووته .

یووخت د سکینې د خولې دا اخري څو لفظونو یاسره د سوچونو له دنیا څخه را غبرګ کړو "یاسره! زهٔ ،زهٔ،زهٔ مرم . زمابه له تا سره نور د ملګرې خوند نه وي ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسر لکه ماشوم چیغې یې کړې ، ور ولاړ شو. د سکینې مخ یې په خپلو دواړو لاسونو کې نیولی وو، اوښکې یې څڅېدې
.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جرمني

که برې دومره نازولم لکه خپلې مور، په دې ښار ه سته کور کې چې چارپېره پخې خونې، په منځ کې یې ډېره غټه چمني وه - پر چمنی چارپېره رنګ په رنګ ګلونه -
زما د بابا او مورکۍ هغه دوې د خاورو جوړې خونې، تر ټول کلي لوړ ې د خاوري پر یو هسکه غونډۍ چ ې ما و مورکۍ به هر سهار او ماځیګر د لاندي کلي له (څا)او به را خېژولې -
ښن که مې څه هم د مور د عمرو وه، په خولهٔ کې یې غاښ نه وو- زما د مور تك سپین واړه غاښونه یو هم نه وو وتلي -
مېرهٔکه مې د پلار د عمر وو بیا ناجوړ غاړی (ناروغه)وو، هره ورځ به یې تبه وه -
ډېرې ورځ ې به مې دا خیال شو چې وتښتېږ ه چ ې د برې لاډ (ناز)ته به مې وکتل - پر هغو ښځو به مې نیت بد شو چې تل به د ښنو له بدرنګي ږغېدې -
په دې کې دوه کاله تېر شو- رقیه لور خدای را کړه ،له دې ورځې پس مې د دې کور و اباد ېدو ته لړ زړهٔ غوښت-

(c) ketabton.com: The Digital Library

لهٔ دې پس به د   دې کور په یوه بله خونه کي هر   مانښام یا ماخوستن د ع‌وه وه ، موږ   به کله د   یوې کله بلې خونې ګوانښ ته ورتلو ـ تر هغه چې تر دې ځایه را ورسېدو ، زموږ په کلا کي به هره ورځ د سړو جنګ وو. د کلي خلګ به یې ګوانښ ته راتلو.

په کم کال چې د کلي خلګ راغلو،زموږ وېش یې را وکړی، مځکه یې زما   مېړهٔ ته د درو   سره وروڼو برابره ور کړه ـ دوکانونه یې زما ومېړهٔ ته درې ، و نورو ته یې دوه دوه ور کړو. یو دوکان یې زما مېړهٔ ته په مشري کي ور کړی ـ

چې له دې ویره خلاصېدو   ، خوشالي راغله ، وماته خدای نیك محمد زوي را کړی ـ تر ما زما بن ډېره په خوشاله وه ، تمامه ورځ به یې په غېږ   کي وو   دابه یې ورته ویل " له مورکۍ څخه خدای واخس ئ‌ته ، مورکۍ ته به اوس خدای نېکو ور غټ کړي ـ د مورکۍ بل ارمان نه وو   ، بس دا یو ارمان یې وو ، هغه دا دی خدای ور   پوره کړی ـ اوس به مورکۍ تل ستا د سر دعا کوي، پر یوه او بله خوا به یې مچاوه، دابه یې ورته ویل".

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د نېکو کال پوره کېدو ،زما او د ده دوارو مورکۍ د خدای په کار شوه ـ کېدای شي سکنۍ مور مي مړه وای ، دومره به مي نه وو ژړلي ـ له دې پس مي مېړۀ داسي ناروغه شو چې د ولاړېدو نه وو، ډېرې ورځې ورغلم لېورو ته مه يې وويل "تاسو دا سړی ډاکټر ته يوشئ" ـ يو څه وخت يوه هم پروا نه په کوله ـ

د کشر لېورۀ يې کور ودان، ډاکټر ته يې يو وړی ـ د ډاکټر له دوا سره سړی ډېر ښۀ شوبيا به هره ورځ د ورونو په ميان کي پر دې جنګ وو ،تا زما اوښاړولي دي،زما له خوادي خاوره په بېلچه کي اخسړتي دي ده ـ پنځۀ کاله بيا په دې کي تېر شو ـ يوه شپه سړي وويل "ښځې! سبا مي موټر راغوښتی دی کډه کوو"ـ

"سړیه! پر کمه ځو ،دا مځکه وچاته پرېږدې"ـ

"ښځې! دا مځکه ودوی ته پرېږدم ، دوی پوه شو او مځکه ـ موږ به ښار ته لاړ شو ،يو به په نېکو تعليم وکړو بل به د دې هرې ورځې له جنګه خلاص شو ـ شکر دی په ښار کي دوکانونه شته ، د هغو کرايه به را اخلو، زموږ ښه ګزاره په کېږي"ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار موټر راغلی، موږ کډه را وکړه ښارته راغلو. د کرایې په سرای کې مو واړول. نیکو یې په سکول کې داخل کړی. ما د ښار نجونې لیدې، ټولې سکول ته تلې. څو واره مي ورته وویل "سړیه! دا رقیه به هم په سکول کې داخله کړو". سړی وماته معلوم وو چې یوار به یې چك کړو بیا یې هغه چك(نۀ) وو. په دې ډول موږ په ښار کې ژوندکاوه، کله د کرایې په یوه سرای کې کله په بل کې.
اوس به رقیه د اوولس کالو وه، نیکو د پنځلس کالو چې یوه ورځ رقیه غوځاره شوه، لاس یې مات شو. په رقیه نه وم حیرانه، په خپل سړي حیرانه وم. په لاس مي ولاړو ۀ، په سترګو ډېر ټپ (کمزور)وو چې ولاړ به دي کړی بیا یې په تلو کې ګزاره کولای شوه.
څو واره ما او سړي رقیه ډاکټر ته بوتله، لاس یې جوړېده نه کول. هر وخت به په چيغووه، د دردو په ګولۍ یې ګزاره وه. یو ماځیګر مي سړي ته وویل "سړیه! دا رقیه خو ډېره په تکلیف ده".
"ښځې! څه په وکړم، داسي ډاکټر نه دی پاته چ ې موږ نه یو ورغلي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”سړیه! که ستا خوښه وي هغه پر چوك د سکندې والا ته به یې ور ولو“.

”خود یې ور وله“. جېب ته یې لاس کړی ، څلور سوه روپۍ یې راته ونیولې . ”سړیه! زۀ روپۍ څۀ کوم، ګور شه رکشه را وله“.

”ښځې! زۀ د تلو نۀ یم . ور شه یوه بلا دي نه خوري ، ګډه ښار ښځې نه وینې . نېکوچېري دي“.

”هغه ستا نازولی به یو ځای کرکټ کوي چې راشي خپل سر به یې په بل مات کړی وي یا به یې د بل سر ور مات کړی وي . لس ورځې مې درته ویلي دي سړیه ! دا هلك پوه کړه ، کور یې کښېنوه خپل سبق دي وای یا یو کار وي هغه دي کوي . ځوان شو ، د کور په یوه ښه نه دی ، د کور په ښه خو مۀ وایه . د بدی مو خاوندان کوي چې سکول ته لاړ شي ،که کرکټ ته، جنګ یې کړی وي “.

د دروازې درب شو ، نېکو دننه راغلی . له هغه ځایه یې پر پلار بږغ کړی“ بابا را واړوه سل روپۍ “.

ما ور بږغ کړو ”ګیوار سل روپۍ پرېږده ، ور شه رکشه را وله . دا رقیه ډېره په تکلیف ده“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ځودرېږه ،رقيه چې په تکليف ده ز ۀ ځه وکړم ، ولي په احتياط نه تله".

ما ورته وويل "ځراشه چې يو لاس در مات کړم، ځومره چېغې وهې".

"ستا پلار هم زما لاس نه شي را ماتولای ،ته بيا دومره زوروره يې".

پلار يې جېب ته لاس کړی، سل روپۍ يې ور کړې.

" زويکه! اوس ورشه، رکشه را وله".

رکشه يې راوستله، موږ د سکندې والا کور ته ورغلو. نېکو د سړيانو (سړو) خونې ته ورغلی ، موږ د ښځو خونې ته. په خونه کې يوه چټهای خوره وه(هواره)ډېر ې ښځې ناستي وې. د چا شنې، د چا تورې چادرۍ، د ځنو پړوني پر سر وو.

د اکثرو د ماشو مانولاس ياپښه به مات وه . يوه ښځه ښکارېده چې ماته پښه يې مخکې سکنده کړې وه ، اوس پر تلای شوه او د سکندې خلاصېدو ته راغلې وه. ما پوښتنه ځيني وکړه چې "په پښه دې ځ ۀ وشو". دې خبره دلې دوري کړه، حال يې رانه کړو ، بله پوښتنه مي بيا دا ځيني وکړه پلار در سره دی که ورور".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مېرۀ"

ما د دې ښاه ست ته کتل ډېر خوند يې راکاوه . دې ته مي کتل، په خيال کي مي د دې د مېرۀ تصوير جوړاوه . داسي جګ ځوان به وي ، ښو غټ وېښتان ، په لوڅ سر ، ږيره او بريت دواړه خرې يلي چ ې دننه را شي د سپنتهو خوشبوي به يې دا خونه له بد بوي څخه خلاصه کړي . ما يې لا تصوير نه وو مکمل کړی ،يو سپن ږيري ، پر ملا کوږ سړي سر را ښکاره کړی "ساجدې! ښرا ولاړه شه ".

چې داولاړه شوه ، وما ته د پښتو هغه متل را په ياد شو چې وای(ښځه و ترخه ته هم کښېني). پر ځان مي شکر وکيښ، له ځان سره مي وويل سختې يو تر بل بد ترې . په هغه ښځه پسې زۀ او رقيه لکه د وخت زورور بې واره ورغلو . دۀ د رقيې لاس ونيوو ،خولۀ يې له نسوارو ډکه وه ، چتهای يې را پورته کړه، نسوار يې توکړل . دۀ د رقيې لاس ته کتل، وماته ږغېدو "څۀ په و شو ،چاته مو ور وستلې هم ده ". په خبرو خبرو کي يې د رقيې پام په بله کړی .

د دې يې لاس پر خپل ځنګانه وواهه ، تك مات شو. رقيې چيغې کړې، دۀ وخندل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بس بس لورې! که خدای کول زياته جوړ دی".

لاس يې ببرته وتاړ ی، موږ درې س ؤوه روپۍ ور کړې، راووتو . کور ته راغلو. رقيه درد و اخستې وه، نور ې ورځې يې يوه ګولۍ کوله، په دې ورځ يې دوې وکړې . خدای يې د دې سړي لاس شفا کړی وو، د رقيې لاس جوړ شو.

وخت تېرېدو ،يوه ورځ سړي راته وويل "ور شه هغه صندوخ کي پراته کاغزونه را واخله". ما هغه کاغذونه ورته راوړو ، دۀ چې کاغذونه په رېږدېدلي لاس کي نيوو"ښځ ې! زۀ دا خپل جايداد د زوی په نام ۀ کوم او بله خبره زما ورونه چې په ژوند نه راغلو ، په مړګ مي ضرور راځي . د نېکو د پاره نه ستا د پاره . ښه ځوانه ښځه يې پاته ده ، دابه يو په نکاح کړو. نه نه ته د خپل اختيار يې، هر څوك چې ستا خوش وو هغه وکړه".

يو سهار پر لما نځۀ ولاړ وو،غوځار شو. ما دی سماوۀ ، رقيه ورغله نېکو يې را وستو. د نېکو تر راتلو له مخه د دۀ روح الوتی وو.

هغه د دۀ خبره وه ، په مړګ يې دواړه ورونه راغلو . تر هغې ورځې ناست وو چې فلتحه ختم يږه . د دۀ د فاتحې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ختمېدو وروسته د نېکو له اکاګانوسره تله راتله ، ناسته پاسته زیاته شوه . ډېر مي ورته وویل ، ډېر مي ورته وویل . نېکو سر نه خلاصاوۀ . په هغه ورځ یې سر خلاص شو چې مشر اکا ورته ویلي وو"دا مور که دي خوښه ده ، تر ټولو کشر اکاته به یې کښېنوو . ځوانه ښځه ده ، مور به یې له عذابه خلاص شو بل دي کشر اکا زوی نه لري ، خدای به زوی ځیني ورکړي" . په هغه ورځ د نېکو سر خلاص شو.

"نېکو زویه! ته په دې کتابو څۀ کوې چې شپه او ورځ دې پر ځان یوه کړې ده" .

"مورې! ز ما امتحان را روان دی ، غواړم چ ې ښۀ نمبر واخلم. زما یو کلاس فېلو دی، د هغه مشر ورو ر راته وویل " په سکالرشيپ دې جرمني ته لېږم". خدای دی وکړي چې په (بي اې)کي ښۀ نمبر واخلم".

"زویه! پښتانۀ وای "ځالار چېري د خدای لار"مور او دومره بخت بیا که دي بخت ملګرتیاهم وکړي، زۀ او رقیه به څنګه کوو".

"مورې! ته دعا کوه، ټولې به خدای اسانه کړي ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله رزلټ راغلی وو ، نېکو پر ما زېری وکړو"زۀ فرسټ راغلم".

"زویه! دا فرسټ یې بیاڅۀ ته وای".

"مورې! اول".

"په ټولو هلکانو کې".

"یا مورې! په ټوله صوبه کې".

دی او د خپل کلاس فېلو ورور ، په هغه کار اخته وو چې پوره نوم یې زما پر ژبه نه اوړي (شیف)چ ې له هغه کاره را خلاص شو ،یوه شپه د ماما کور ته ولاړ ، له هغې خوا چې راغلی وماته یې وویل "مور ې! دوی ټوله ښۀ وو ، سلامونه یې در کول. له ماما سره مي خبره وکړه چ ې زۀ مورکۍ او رقیه درته راولم، ماما څۀ پرېشانه شو. زۀ خوږې نه لرم، زما د پلار د وختو دوې خوږې دي، گزاره به ښنگه سره کوو بل به دي هغه اکاگان څۀ وای".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما بخت ښکاره دی

نن د اوبو وار د چا دی ، په کور کې د اوبو غوړپ ن شته ـ د ښار خلک دې ارمان نه کوي، هلته خو دا ګورم نه ږشته ـ په ژمي خو لا څه ګواره کیږي چې څنګه سپرلی شي، خلک اوبهپر وارکړي ـ
که اغاجان ته ووایم چې ورشه اوبه را ایله کړه نو بیا به سور او شین کیږي چې زهٔ څنګه د خلکو په وار اوبه را ایله کړم ـ
انار ګلې په درب بالتۍ کښېښوده ـ لوښي يې له خپلې خونې،څه يې له نورو خونو را ویستل، سره یو ځای يې کړل ـ انار ګلې چې لوښو ته وکتل نو نوره هم سره و شنه شوه ـ د یور د خونې لوښي يې هم مخ ته پراته وو، لوښوته يې کتل له ځانهٔ سره بڼېدله ـ هیندرور پر ږغ کړی "وریندارې! نه يې ملامته نن دې بیا د کار وار دی ـ ځکه هر قدم داسې ږدې لکه پر سکروټو".
دې مخ ور واړا وو "ستا د پلار کور دی ،څهٔ د یوخان بنګله خونه ده ـ زهٔ په دې زړو کنډوالهٔ کې اوبه له کومه کړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ورينداري! خولۀ ورښره . ما تاته کله د کور پيغور در کولی . ستا غه خوهم بنګلي نه دي".
"بس ، بس قدرمړې! نوره مي مۀ ګايوه".
اغاجان غاړې تازه کړې دباندي را ووتی"دا تا څۀ شخ ول جوړ کړی دی . خلګ مۀ راباندي خندوی . دا خپلې خولې ونيسۀ ،دې ته مي مه اړ باسۀ چې لرګی را واخلم، ولاکه مو بيا د چا پلار را څخه خلاصي کړي . ټوله ورځ په دې تېره کړی، يوه په بله خولې لګوی .نه خواښې شته، نه خسر بيا هم ستا دا حال دی ".
"اغاجانه!بيا موږ څۀ وکړو، پر کور د اوبو غوړپ نشته ، زۀ دا ګډوې په چيشې ومينځم".
"ځله مو ماخوستن د ويالې اوبه نه راوړلې . نه ياستی ملامتې، د شپې له خوبو نه ور خلاسېږی، سهار بيا يوه په بله خولې لګوی . زۀ مو هم نه يم ذمه واره".اغاجان پټهو وځنډلی دباندي ووتلی .
"تۀ خو به هم يوار له کوره وتې . ټوله روځ لکه ښځه پر کور ناست يې،د ورڼو و لاس ته ګورې . خاوري دي شه دا دوې ګونۍ پټاټې چې تا موږ له راوړې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

انارګله له ځانه سره ګډه وه . لوښي يې يو رنګه ومينځل . خپل وړۀ يې واغښل .

"ورينداريې! تا بيا د اوبو ګورم جوړ کړی دی . دا خو به تر مني پوري داسي په منډه يو ،دا د يوې ورځې غم نه دی".

"ښاهستې! ستا يې څۀ پروا. زما ماښام هم له دوی سره داوه وه چې يوه د اوبو ټينګۍ ښواخلو يو څو ورځې به مو ګزاره په کيږي".

"نو بيا يې څۀ ويل؟".

"هغه ويل يوازي زۀ په دې کور کي اوسېږم، که نور هم اوسي . بايد په ګډه يې واخلو او دا نو کم داسي خبره ده، ځه تۀ هم ماښام په ماښام! پلار ته ووايه . سهار يې وغواړه".

"تۀ را نږدې شه . دا خبره د قدرمنې مخ ته مۀ کوه . د دې هم څو ورځي دي بيا به وايي زما د ورور کور مو په کوړکه چرګه بار کړی".

"خير هغه وخت بيا دا هم څۀ نشي ويلای".

دواړو خپل خپل کارونه بې غمه کړل . ماشومان يې اسکول ته تللي و و . کشرې ورينداريې په ايندرور ږغ کړی"قدرمنې! راووځه . څۀ کوې چې ټوله ورځ دننه يې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"در وځم وريندارې! خو زۀ چې کله د سينځلۍ ښه بوی وي، ادې رايادہ شي. هغه به هم پر کور نه کښېنستله، ټوله ورځ به يې په باغ کي بشکي کولې يا به يې ساګ کول".

"ژر راځه چې د ښاښت چاى وکړو".

"تۀ درځه زۀ دا شيان خوندي کوم درځم".

دوی چې څنګه په برنډه کښي سره کښېنستې. انار ګلې چاى راواخيستې. په ډبي کي يې يو څو کښکره ګوړه ورسره را اخيستې وه ،شاپېرو هم په ګيټ را ننوته. د دوی کورونه سره نږدې وو. انار ګلې چې دا وليده نو غټه سا يې وکښله او وې وويل "يو وخت خو به موږ هم پر کراره له تا څخه شی خوړلی ، لکه روې داسي زموږ وخت ور مالوم دی".

"ستړې مۀ شې".

"خير يو شې. کښېنه اوس بيا ولي ولاړه يې ".

"زما له قدرمنې سره کار وو".

"هغه هم راځي کښېنه ، چاى به وکړې". د دوی دواړو په نيت شاپېرو پوه شوه، له شرمه يې ږغ نه کولی.

قدرمنې چې خور وليده نو يې وخندل "تۀ راغلې".

"هو. ما ويل که ستا سم پړونی سته زۀ تلم ډاکټر له".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ډاکټر څۀ کوې".

"د عابدې تبه وه ، هغه مو وړله".

" څوك دي بيا يي".

"جميل ".

"سم حال ورکړه، داسي نه چې ناروغي ور ډيره شي. يو وار يوه لور شي هغه هم ناروغه".

"څۀ وکړم ، خدای را سره کړي دي. څۀ د بنده له لاسه خو نه دي".

"دا نو تۀ وايې خورجانې! ستا ميرۀ خلګو په لوی لاس لېونی کړی دی. ستا ژوند در خوري. خدای دي پر مخ خير در پيښ کړي. اوس تر ابده تر دې تيره ده. خير به يې غواړو".

دواړي وربنداركانې يې يوه يوه ولاړې شوې "قدرمنې! د دوی مخان ولې پړسېدلي دي ".

"بس خپل تر خپله خوشحاله دي، هسي موركۍ ته يې ګورم اچولې دی".

"د انار ګلې خو سهار هم داسي دعوه وه".

"ښۀ ، تۀ کار مۀ په لره دغه ورينداركانې رنګ در بدوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”زۀ يې څۀ کوم خو دوی له ما نه کښېني ـ تۀ پړونی راکړه زۀ ځم“ـ
”تۀ لږ ودرېږه دوی ننوځي يو شی به در کړم“ـ
”زۀ بېزاره يم ستا له خوړو بس پړونی راکوه چې ځم ـ سره غرمه شوه“ـ
انارګله بيرته ورا تيره شوه ما ويل چې“ نجيلۍ دې کوم هسپتال ته وړې ـ سرکاري ته که پرائيوټ ډاکټر ته “ـ
”زۀ په دې شيانو نۀ پوهيږم خو ماځيګر يې وړو“ـ
”بيا نو ښۀ وه چې پرائيوټ ته دې لور وړې وای“ـ
”خوره! واخله دا پړونی ، ګرسره يې درسره يوشه هر ورځ به دې تر ما پوري منډې نۀ وي“ـ
”ستا پړونی دی زۀ کله چيري وتلم ـ خور يې بيرته درته راوړي“ـ
”ما درته ووېل زۀ يې نۀ پر سر کوم ، بس زۀ اوس ځم“ـ
قدرمنه تر دروازې ور سره ولاړه ـ
انار ګلې پر يور ږغ کړی ”ودي ليدله ځنګه يې پړونی پټ ور کړی،خود يې پيسې هم پکښې ور کړې ـ خدای هم خپل کاږه پيرني ـ توبه توبه “ـ انارګلې خپل غوږونه ونيول ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"قدرمنې! ماله خو ډوډۍ راوړه زهٔ وږی یم" ـ
"اغاجانه! ولې داسې نارې وهې ـ ښځې خو در څخه بېزاره دي"ـ
"اوس ما هم دغسې بېزاره کوې لکه دوی"ـ
" یا یا"ـ
"خاندې ولې، دا د خندا خبره ده ـ تهٔ هم لکه لېونۍ ټوله ورځ به باغو کې لګیا یې، خو لالاته ووایه زهٔ خپل واده کوم"ـ
"ولې دوی خپله سترګې نه لري چې زهٔ ورته ووایم ب یا به وایي چې سپین سترګې د ی ـ د دوی په وخت کې خو بابا ژوندی وو"ـ
"اوس که ما ورته وویل بیا به وایي چې ډیر په عذاب دی"ـ
"که تهٔ نه شې ورته ویلای، زهٔ خو ورته ویلای شم ـ تهٔ دا ډوډۍ در واخله ویې خوره او د ښځو په کارو باندي کار مهٔ لره ـ سبا نور تور لاسونه در پسې مښږي ـ ماښام په کلکه لالا ته ووایه چې زهٔ واده کوم ـ تهٔ هم سوکه سوکه پر خپله خونه باندي کار شروع کړه ، د دوی هم سر در خلاسیږي ـ د هغو خو هم اوس ولور پوره دی، خالي د خوښي روپۍ مانده دي "
ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

”قدرمن! د ډوډۍ په خوند ولاګه پوهیدلی یم ـ تۀ دا لوښي یوشه، زۀ څۀ ارام کوم بیا ځم لمانځۀ ته“ـ
د ماښام لمونځونه چې وشو پ ه والې کې هم اوبه راغلې ـ ګرډي ښځې والې ته ولاړې ـ که د چا به د اوبو مشین وو هغو پهمشین اوبه ډکې (یوړې) ـ انار ګلې هم بالټۍ لاس ته کړه ، روانه شوه ـ قدرمنې هم خپله خونې ته اوبه یوړې ـ پر والۀ به کله ښځو خپلې ګپې هم سره کولې ـ
د شاپېرو کور هم دوی ته مخامخ وو، اکثره به والې ته دې د میرۀ چیغارې راتلې ”ما خلاس کړی، مړ مو کړم“ چا چې به دا ناره واوریدله نو به یې ویل ”خدای دې دماینې او د مور وزه (چاره) وکړي ـ
دا اتم کال دی چې دی داسي په ځنځیرا نو تړلی دی ـ په دې حال کي به هم دۀ څکّول ، ور وښو په د چرسو په سګریټ کي هیروین ور واچول ـ کله چې به د دۀ چرس نه وو، نور به په عذاب وو ـ د کلي خلګو به ویل چې ”دی ډیر زورور وو، خلګو په دۀ تعویزان کړي دي، لیونۍ شو“ ـ چا به ویل چې” دۀ ته چا داسي نشه ور کړه چې پر دماغ یې داسي بد اثر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړی ځکه داسي لیونۍ شو. خوارکي له ماینې سره دوه کاله هم په شئ زړۀ نه کړو تیر".

هر څه د دۀ پر ځای وو. په جلا خونه کي تړلی وو . د دوی کره نه څوك د دۀ له وهمه کور ته ورتلل او نه اوس دی د مړوښي وو. اوس خو يې خالي مور او ماینه پیرېندلې . څه وخت چې د شاپېړو کو ژده وشوه، د کلي ټولې نجونو به دا ورته ویل"لانقي ارمان يې مۀ کوه چې تۀ يې د عبدالله غوندي هلك ته ور کړې بیا لا هم تۀ خوابدې يې ".

عبدالله ، شاپېړو په خپله خوښه غوښتې وه . دی له دې حاله څه خبر نه وو چې زۀ به لا دوه کاله هم په خوشالي نه کړم ور سره تېر . کله چې يې نشه نه وه نو شاپېړو به يې داسي وهله چې یوار يې د مخ غاښونه لا هم ور مات کړل . شاپ ېړو هم داسي شوه چې کله به ګایده، خپلو خبرو به سم درك نه ور کولی خو بیا لا هم خلکو ویل چې "دا ښه ښځه نه ده . د خسر د کور حیاء يې اخیستې ده".

کله چې به د پلار کره ولاړه، د وریندارګانو په تندي به پوه شوه . ولي خوارې به له وهمه شی نه شو غوښتی چې " تمامه ورځ به يې په دې سوچونو کي تېره کړه "خدایه! میړۀ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونړواو لېورۀ څومره پرق دی، د یوه شي نه سم ورته ویلای .
ومیرۀ ته خو سړی د هر شي په غټ زړۀ ویلای شي چې نن
مې دا شی پکار دی. خدای یې فرق کړی دی. یوه لور لرم
ناروغه ده. سمې خبرې نه شي کولای. خدای له هرې خوا را
باندې نغښتې ده".

د شاپېرو یور هم اوبو ته را غلې وه. انار ګلې پر ږغ
کړی "څنګه یې، ولې نۀ راځې زموږ کره".

"څۀ درته ووایم. انارګلې خورې! له یوې خوا هغه لیو نی دی
تمامه شپه او ورځ چ ېغې وهي، له بلې خوا مي هغه لور ده.
نن یې هم هسپتال ته بوتله."

"ښۀ، نو اوس څنګه وه".

"هغسې وه. ډاکټرانو ورته ویلي وو چې په هسپتال کې یې
داخله کړی، خو دوی چیری دومره وس لري. ویل یې چې
موږ څو واره عبدالله په هسپتال کې داخله کړی، څۀ فایده
یې وکړه. که جوړیده نو به پخپله جوړه شي".

انار ګلې لوټه په اوبو ډکوله په بالټۍ کې یې چپه کوله.
دشاپېرو هیندرور به اکثره د ښار په خوا کتل چې زما سړي
به یې لور د "هسپتاله څه رااخسېتې وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښځې، لور دي چا ور سره یوړه".

"هغې لېوې چې تمامه ورځ به یې په ما خولې لګوي ـ زه خو وایم چې یوار دي خدای په داسې شرمو وشرموي".

"هغه بیا ولې؟".

له دې خبرې انار ګلې پلو پر غاړه سم کړی، ولاړه شوه ـ

" انارګلې یې هیندرور ته غوږ ورا نژدې کړ ی "نه خبره یې شاپېرو څه لري، دا څه وایې ـ د ه غې خو مېړه سم دم لېونی دی".

"لېونی دی که پرسد ، زما په خیال څه لري".

"توبه کاږه توبه ، دا څه وایې ـ مېړه یې په ځنځیر انو تړلی دی او دا خپلې مزې کوي".

"ښځې دا ګای زما له خولې مه کوه ، سمده".

"یا خوره لیونۍ خو نه یم ـ دا خو ښځه دي چې راته ودې ویل ـ دا چې څه زموږ کره راشي نو یې رنګ داسې معصومه نیولی وي چې نه څه کړي او نه څه خوري".

"ښځې نو زه به دا یو ټپال اوبه لا راوړم ـ داسې نه چې دوی وایي چې ړي ورکه وې".

"هو ورځه، خو دا خبرې خوندي و ساته".

(c) ketabton.com: The Digital Library

انار ګلۍ ژر ژر اوبه کښېښولې ـ   ماښام یې د کوشنیانو بشترې واچولې ـ سیده منا کې ولاړه وه ـ ”کوشنۍ ورینداره چیرې ورکه ده ـ دا خو هم ګړده ورځ په خپله خونه کښې ناسته وي ـ د دنیا په یوه خبره هم ځان نه خبروي ـ تهٔ چیرې یې؟“ ـ

”دا یم لګیا یم کالي مې اشترې کول“ ـ

”بل ځوك خو نشته په خونه کې ماشومان (ټي.وي) ګوري ـ ستا لیور هم ناوخته راځي“ ـ

”ښهٔ ښهٔ ، څهٔ دي ویل“ ـ

”ما د شاپېږو هندرور پر واله ولیده ـ ډېره خواشینې وه ـ ډېره مو ارمان شوه“ ـ

”ولې بیا څهٔ شوي وو“ ـ

”تهٔ دا کالي په الماری کې کښېږده ـ زهٔ به نو بیا ګړده خبره درته وکړم ـ تهٔ راشه دلته کښېنه، ورونه یې همیشه دا وایي چې زمونږ خور خواره زاره ده خو هغه به اوس ښهٔ مخ ور تور کړي“ ـ

”دا څهٔ وایې؟“ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

”یوه خبره ده ، شاپېرو که هر رنګه ده ـ خواست به کوي خو داسي چم موږ نۀ دی په کي لیدلی ـ څوك له دا رنګه سړي سره ژوند تیروي ـ ولاکه مي میرۀ داسي په ځنځیرانو تړلی وای، ولاکه یوه شپه د بل کره تیره کړم ـ دا دي پر دې افرین شي“ـ

”هغه ګرده در سره منم خو یور یې وایي د دې ته په ډېر وخت ناروغي نه ده ورغلې ـ ګرده کور شك پر لري چې د دې له کوشني لیوره سره لاس دی“ـ

”بقبه وکاږه داسي تهمت سړی پر چا نه لګوي“ ـ

”ریشتیا وایم ـ زۀ خو پر دې ویریږم چې خسر یې را ایله نه کړي بیا به دا زموږ له غاړې وي“ـ

”زما زړۀ یې نه مني ـ خیر وخت به یې پخپله در ثابته کړي “ـ

”لالا! شاپېرو داسي ناروغه ده، پرون راغلې وه لور یې هم ډیره ناروغه وه ـ ما ویل چې یو څو روپۍ دي ور کړې وای چې ډاکتر ته په تللې واي“ـ

”زۀ اوس یوه روپۍ ن ه لرم ـ ورته و وایه تر پیلي دي صبر وکړي“ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د قدرمنې وروره! زۀ هم ډاکټري ته تلم بيا به ما او دا يوازي سره ولاړې شو".

"تۀ خو ما کراري ته نۀ پرېږدې. ولاړه شه که اوس ځې هم ولاړه شه". قدرمنه هم را ووتله.

"وريندارې بيا ځۀ وشو".

"نن قدرمنې د خور د پاره روپۍ غوښتلې چې ډاکټري ته ځي. ما ورته وويل زۀ هم ورسره ځم ، ډاکټري ته ځان ور ښکاره کوم بيا نو ټوله حال درته وايم. يوه خبره به درته وکړم ، خوا چې را څخه بده نه کړې".

"يا ولي".

"ګوره تۀ هم لوښې لرې او زۀ هم. سړی د چا کمه نۀ غواړي".

"تۀ خو دی راته وايې لکه چې ما بيا ټول کلی خبر کړی وي. زۀ خو خالي تاته وايم چې خدای نخواسته داسي کيسه هم وي نو بايد مورږ ېږده پر واچوو".

"خير چې يو وار خو ډاکټري ته ولاړې شو بيا به هغه وخت خبرې کوو".

"خوره! تۀ ولي هر ساعت دلته راځې. ستا د وجي دوی ماته وايي چې ستا خور فکرجنه ده ، خواست کوي. هر چاته وايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زما میړهٔ ناروغه دی،په ځنځیرانو کي تړلی دی. زهٔ خو اوس په تا شرمیږم".
د قدرمنې سترګې له اوښکو ډکې شوې "وریندارې ویل چې تهٔ نوره هم ناجوړه یې".
"څنګه ناجوړه دا څهٔ وایې؟".
"هغې ویل کیدای شي کوشنی لرې".
"قدرمنې! د دا یوې لور قسم خورم که داسي یم. زهٔ خو پخپله د دې دپاره ډاکټر ته ځم چې ورځ په ورځ پړسیږم".
کشرې وریندارې لږ بوره او د چای پاڼې په تیلۍ کي ور واچولې"په دې به تهٔ چای پخې کړې".
"نه غواړم ستا شیان. تهٔ په ما پسې خبرې کوې ،اوس بیا شیان راکوې. له هره شي دي بیزاره یم. هیڅ هم نهٔ غواړم. ما کومه ګناه کړې ده چې خدای داسې کړم. د خلګو ښځو ته وګوره ز ما ك میړهٔ لیونی مه وای، په ځنځرانو تړلی نه وای. د خلګو له منته خو به وتلې وای. خدای زوی را کړی وای، پر زوی خو به کراره وم ".
"خوره! سبا ولاړه شه ډاکټر ته".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”هو، دا یو وار مي لا ډاکټر ته بوځی بیا نور ښئ نئ در څخه غوارم ـ ما پرون یوه چرګه او یو درځن هګۍ خرڅې کړې ـ اوس څوك نئ لرم چې ډاکټر ته مي بوځي“.

”دی وکړه انارګله هم ځي ، دواړې ولاړې شۍ“.

”خوره! تر دي ژوند څدای مرګ در کړی وای ښئ وو ـ تئ به دا ژوند په دا خواري څنګه تیروې ـ نئ له خسرګنۍ بخت لرې او نئ له میړۀ ـ د پلار و مور خو لا پریږده“.

”اغاجانه! سبا خو له شاپېرو او ورینداري سره ډاکټر ته ولاړ شه“.

”ښئ اوس خو مو له ما ګرسه نوکر جوړ کړی“.

”شاپېرو ډیره ناجوړه ده“.

”یو خو مي دي خدای له دې خلاس کړي ـ اوس خو یې ګورم را اچولی دی“.

”هو خود یې در اچولی دی که یې مور ژوندۍ وای او بیا تا دا ویلي وای بیا به یې تاته درك در کړی وو“.

سهار دواړې اغاجان دکراۍې په موټر کي بوتلې ـ د هسپتال مخ کي نورې کاډیانې هم ولاړې وې ـ اغاجان د ریسپن مخي ته ودریدی ـ د ډاکټرې نمبر یې واخیستی ـ اغاجان دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوارړې هلته انتظارګاه له بوتلې چې نورې ښځې هم ناستې وې . اغاجان دوارړو له د کوك بوتلان راوړل .

دی د نارینه خوا ته ولاړی، کښېنستی . انارګلې داسي مجلس اچولی وو لکه دا ټولې ښځې چې دې پیژندي . د شاپېرو نمبر راغلی،انار ګله هم ور سره ننوتله "خوره! دې خواته راشه ، ولې اول وار ډاکټرې ته راغلې يې".

شاپېرو خپل حال ډاکټر ته وویلی . ډاکټر ورته وویل "ور شه ډیرې اوبه وڅښنه بیا دې الټراساؤنډ کوم ". انار ګلې ته ډاکټرې دوا ور ولیکله . څنګه چې شاپېرو اوبه وڅښې نو لږ ګړی وروسته ډاکټرې ته دا او انارګله بیا وراغلې . ډاکټر شاپېرو ته وویل"ورشه پر کټ باندي پریوځه".

انار ګلې پر ډاکټر ژغ کړی "ډاکټرصیبه! دې ته دا ډېر وخت ناروغې نۀ ده ورغلې . زۀ يې ګورم ،تۀ هلته ودریږه".

"ماشومان لرې؟".

"یوه لور لرم".

"د څو کالو ده؟".

"اوس به يې اتۀ کاله کیږي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”نو نور ماشومان ولي نۀ ر اوړې؟“۔ انارګلې غوږ ټينګ ورته نيولی وو۔

”بي بي! تاته وايم ماشومان راوړه ۔ په نس کښې دي دانه ده ۔ دا چې کله ښځه کوشنی پيدا کړي نو ختم شي، ګني له دې څخه غټ تاوان جوړيږي ۔ درد وي؟“۔

”هو درد يې مۀ کوه ۔ داسي درد چې زۀ وام اوس به کوشنی پيدا شي خو نۀ پوهيږم چې زۀ څۀ وکړم“۔

”زۀ دوا در ليکم چې خدای دي دا ناروغي ښه کړي او خدای اولاد در کړي ۔ له دې څخه نورې ناروغۍ پيدا کيږي“۔

”ډاکټرې! کوشنی نۀ شم راوړلی ۔ زما ميړۀ په ځنځيرانو تړلی دی“۔

”بخښنه غواړم، دا خو بيا ښه خبره نۀ ده “۔

”ډاکټرې! ټول کلی ګمان کوي چې داکوشنی لرې“۔

”زۀ دوا در ليکم، تۀ ژاړه مۀ ۔ خدای به هر څۀ خير کړي ۔ خدای دي تاته نوره هم حوصله در کړي“۔

شاپيرو اوښکې پاکې کړې ، را ووتله ”زما بخت ښکاره دی“۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګېدو

د کلي په سر کي ډېره لويه کلا ده ، لوي ګېټ يې د ختيځ په لور ې وتلی وو- د بازمحمدپه نامۀ يادېده - تر مخ يې واله تېره شوې وه ، د والې په يوه او بله غاړه ډېر ې پخوانۍ د تورو،سپينوکشمشي توتو غټې ونې ولاړې وې-

له دې کلا د بازمحمدد پينځو سپين ږيري زامنو ،بې شمېره ځوانان او واړه زامن او لونړي را وتې- د ټولو زامنو يې پېغلې لوڼي هم وې - ټول کلی د حاجي بازمحمد د زامنو وبخت ته حېران وو-

په دې کلا د بدبختۍ بلا هغه ورځ دننه شوه چې عبدالله د احمد زوی د خپل مشر اکا لور زينبه ته طلاق ور کړی- پلار عبدالله يې ويل"زويه! ولي دي داسي وکړو"-

"بابا! تا له ما پوښتنه وکړه چې زۀ زينبه تاته درغواړم"-

"په هغه وخت کي تۀ ماشوم وې"-

"تا ته چا وويل تۀ و ماشوم زوی ته وادۀ وغواړه چ ې هغه په خبره هم نه پوهېږي بياهم تاداسې وکړل ولي باباولي؟"-

(c) ketabton.com: The Digital Library

”زویه! دا خو ما یوازي نه دي کړي . ستا هغه دوو نورو اکاګانو هم خپلې لوښې یوۀ و بل ته ورکړي دي“.

”بابا! هغو هم غلط کار کړې دی کومه یې داسې توره ولې ده“.

له دغې ورځې پس احمد د عبدالله پلار له شرمه په هغه لویه کلا کې د پوال ووهلی . د خپل کور دروازه یې د جنوب پر خوا ور کړه .

زینبې یو ورور بله خور نغمه هم درلوده . سهار پر نغمه دوره راغله، نجیب او خپلې مور هسپتال ته یو وړه ، دورې یې ډاکټر ته ور ښکاره کړه . ډاکټر په هسپتال کې داخله کړه، نرسانې راغلې ډریپ یې ور ولګاوه .

چې ډریپ پر ختمېدو شو نغمې سترګې رونې کړې " تنداري! زۀ په هسپتال کې یم،په ما څۀ وشو،زۀ کور ته ځم په ما هیڅ نه دي شوي . ما کور ته بوځی“. ډاکټر راغلی نجیب ته یې یو پرچه په لاس ور کړه“د سر ایکسرې او دا ټېستونه یې وکړه“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه تنداري تر لاس ونیوله، سوکه سوکه یې روانه کړه چ ې د سر ایکسرې یې وشوه، وینه یې واخیستله ـ تنداري نغمه تر لاس نیولې، بېرته یې سوکه سوکه خپل کټ ته راوستله ـ نرسې بل ډریپ راوړی، بېخي اوړ ډریپ وو، هغه یې ور ولګولی ـ نغمه پر کټ پروته وه ـ

"تنداري! زۀ جوړه یم، نجیب راوغواړه چې کورته ځو".

"لورې! نجیب په ټېستهو پسې تللی دی چ ې هغه راوړي، و ډاکټر ته یې ښکاره کړي بیابه که خیر وو کور ته ځو".

"تنداري! نجیب څۀ شو".

"راځي لورې! تۀ لږ وار وکړه".

نجیب راغلی د ټېستهو کاغذونه او ایکسرې یې په لاس کي وې، نغمه یې ولیده له موره سره ږغېده، ډېر خوشاله شو.

"نغمې ځنګه یې".

"نجیبه اوس ډېره ښه یم بس درځه چې کور ته ځو".

"ګوره نغمې! موږ د ډاکټر بې اجازې کور ته نه شو تلای ـ ډاکټر را روان دی له تا یوه پوښتنه کوي، زما خبره یې نه منله".

"د څۀ پوښتنه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ډاکټر وای دا تاسو وهلې ده ،سر ته یې چوټ ورغلی دی ۔
ډاکټر ته به په خپله حال ور کړي".
ډریپ ختم شو ۔ د ډاکټر تر راتلو نغمه پر کټ ناسته وه ،
وخپلې تنداري ته ږغېده "هغه بله شپه چ ې عبدالله نجیلۍ
راوړه بیا یې څۀ په وکړو".
تنداره "هغه یې د شپې پلار او وروڼه راغلو بویې تله، زموږ
وسرو ته یې ویلي وو چې په عزت به دوستي سره وکړو ۔ ها
دا یوه خبره یاده ولری، تاسو به دوې نجونې راکوی".
ډاکټر چې نغمه ناسته ولیده خندل یې   "تۀ خو دایې جوړه
شوې یې ۔ لورې! داسي دورې مخکي هم وې".
"نه".
"دا اول وار دی".
"هو".
"دا خو دي سر چوټ خوړلی دی ۔ نجیب ته یې مخ ور   وا
ړاوو، ستاسو خو ښځې وهی هم، تاسوخوبه وهلې نه وي".
نجیب وخندل "صاحبه! دومره غصه ناکه ده چ   ې موږ ټول
کور په بسم الله شپې ور سره تېره وو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه په دې سوچونوکې ورکه وه ـ هغه وخت ور په یاد شو چې "غرمه به د کور مشران ویده شو ،مور به یو یو،سوکه سوکه، په پټه له خپلې ځېلې خونې را ووتو، ټوله غرمه به موپه باغونوکې تېره کړه ـ د مرغیو ځالي به مو کتلې یا به مو په واله کې ټوپونه وهل چ ې سړتېي به شو بیابه د لوی توت تر سایه لاندې په ټالونو کې ځنګېدو ـ یوه ورځ ټال پرې شو، زۀ ولوېدم ـ داسې مې په یا د دې لکه اوس دستې چ ې تر سترګو مې د اور بڅرکې وغورځېدو".

ډاکټر د نغمې پر سر لاس کښېښنودی "لورې! ستا په یاد دي چې ستا پر سر یو وخت یو شی ولګېدو". نغمه لکه له خوبه چې وي "څه".

"ستا په یاد دي، سر ته دې یو وخت هم چوټ ورغلی دی".

"هو صاحبه! هغه وخت چ ې ز ۀ ډېره وړه وم ، په ټال کې ځنګېدم، د ټال رسۍ پرې شوه ، زۀ تر ولوېدم ، سر مې پر مځکه ولګېدو ـ هغه وخت مې تر سترګو لکه د اور بڅرکې چې وغورځې ـ له وېرې مې په کورکې دانه شو ویلای چې زۀ تر ټال ولوېدم چ ې سر به مې ډېر درد کاوه ، مور ته به مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل موري! سر مي خوږېږي ـ هغې به د سر د درد ګولۍ راکړه بل وخت مي نه دي په یاد".

ډاکټر "تاسو بل وخت دا نجلۍ ډاکټر ته نه ده ښکاره کړې".

نجیب "ډېرو ډاکټرانو ته مو ښکاره کړه، هر وخت به یې مړه تبه وه ـ په کور کي ګزاره نه ورسره کېده ، ټول کور په بسم الله ورسره ګرځېدو".

ډاکټر "د دې نجلۍ سر ډېر سخت چوټ خوړلی دی ـ اوس دا دواګانې ور کوی که یې فرق ور سره وکړی، خو ښۀ تر ښۀ ـ که یې نه کړی وه بیابه اپرېشن ور کوو".

نجیب "سمه ده صاحبه!".

ډاکټر ووتو، و نغمې ته هغه علاج ورشروع وو ـ بېخي ډېرې شپې یې په هسپتال کي وشوې ، د کور نر و ښځې پر وار بوښترې ته وراتلو ـ یوه ورځ زینبه او د کور نورې ښځ ې راغلې، زینبه پاته شوه ـ تنداره او هغه نورې ښځې یې ولاړې ـ نغمه پر کټ پروته وه ، ډریپ ور لګېدلی وو ـ زینبه مخامخ پر بېنچ ورته ناسته وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

”زينبې خور ې! هغه عبدالله چ ې نج ۍله راوړه ، هغه يې ځنګه کړه ـ زۀ خو په دې خپله ناروغي نه يم حېرانه ، په هغه کيسه حېرانه يم ـ تۀ اوس صفا حال را کړه، زما خو د دې نورو په خبرو باور نۀ کېږي ـ زۀ وايم دوی به وماته هسې تسلي راکوي“ـ

”هو دا رښتيا دي چې په هغه شپه يې پلار او وروڼه راغلو ، بويې تله ـ ورته ويلي يې وو ،سمه په خوشالي به يې در کړو ـ هم به ستاسو پرده خوندي شي ، هم به زموږ او له دې سره سره يې دا هم ورته ويلي وو، تاسو به دوې نجونې راکوی“ـ

”ښۀ دی ، خدای دې نور ه هم وشرموي ـ خور ې! زما خو پر عبدالله له هغې ورځ ې سترګې نه رښېږي ، په کومه ورځ چ ې يې وتاته طلاق در کړی“ـ

”که دي سترګې پر رښېږي که نه ، اوس په کور کي تۀ او د نجيب خور سلطانه پاته ياست ـ وهغو خلګو ته که يې ور کولې نو تاسو دوې ور کوي ـ ما خو له شرمه وهغو ته نه شي ور کولای“ـ

”ما به ولي ور کوي ـ زۀ يې مور .... ، تۀ يې طلاقه کړې ـ ما به د خپلې ښځې په پور کي ور کوي“ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

”یا ستا ده خو نجیب ور خلاصه کړې وه چ ې نغمه زما ده ـ
په خدای که یې ور کړم چې لس مړې کوي لا هم“.
”زۀ نجیب هم نه کوم“.
”نغمې! تۀ لېونۍ یې، زموږ په کورکي تر نجیب ښاه سته او
ښۀ عمله انسان بل شته “.
”زما و نجیب ته زړۀ نه غواړي ـ نجیب وماته داسي ښکاره
کېږي لکه زما ورور،تنداره مور“.
”نجیب چې تر تا لاس کښلي دي، هغه څنګه کوې“.
”نجیب خو به لېونی وي، زۀ خو نه یم لېونۍ“.
ماښام یې دوه اکاګان راغلو ، د نجیب پلارسیدو ،د عبدالله
پلار احمد.
احمد دومره په زوره زوره ژړل چ ې د وارۀ ټول ناروغان ورته
حېران وو. یوار به یې د زینې سر په غېږ کي ونیوو بیا به
یې د نغمې چې ښۀ یې خروښ کښته شو بیا یې ونغمه ته
وویل ”لورې! ما دي خدای له زویه خلاص کړي ، په شرمو
یې وشرمولم ـ نه ستاسو تر مخ لوړکتلای شم ، نه د ورونو.
پرېدي خو پرېږده“. ټولوخپلې خپلې اوښک ې پاکولې چ ې
احمد ونغمه ته په ژړغوني ږغ خبرې کولې ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لورې! هغه خلک له مورږه دوې ښځ ې غواړي ، په پرېدي خو يې فرق نشته . مورږ بدنامي ور اړولې ده . که يې وتاته لاس ونيوو خو د کور د مړۀ اور بڅرکي به پوه کړي، لمبې به يې يو زموږ کور څۀ پر درسته قام وګرځي . موږ دا جوړه کړې ده چ ې ستا نکاح له نجيب سره نن نن وکړو . يوه سلطانه به پاته شي که يې کوله ټيك ده ، که يې نه کوله په مخه دې ښه شي".

نغمې له اوښکو ډکې سترګې ور واړولې، د سر په اشاره يې ور سره هوکړو. کاکا يې يوار بيا سر په غېږ کي ونيوو ، په زوره زوره يې وژ ړل بيا يې پرېشانه را وکتل. دواړو د خپلو سترګو اوښكې پاکولې پله پسې ووتو . نغمه، زينبه او نجيب په هسپتال کي پاته شو . څو ورځې پس ډاکټر ودوی ته رخصت ور کړی چې اوس کور ته ولاړ شئ. لس ورځ ې پس به يې بيا راولی .

نغمه له هسپتاله په وتو دومره خوشاله وه لکه د اختر ورځ چې وي چې دوی په موټر کي کښېنستو ،لالا يې هم راغلی . د زينبې او نغمې دا يو مشر ورور له نجيب سره يې روغبړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړو بیا یې د نغمې سر په غېږ کي ونیولو. نغمې ژړل "لالا زما دومره شپې په هسپتال کي وشوې، تهٔ دا یې نن راغلې".

" نغمې ! تهٔ خو په دې خبره یې چ ې بل څوك په کور کي نشته، ټول کارونه وماته ګوري" .

موټر ته وختو ، موټر نجیب چلاوو . لالا یې په مخ کي ورسره ناست وو. نغمه او زینبه خور په شا کي په لارې نجیب مخ پر شا را واړاوو"نغمې! اوس لا په ښا ر کي روان یو ،څهٔ ته دي زړهٔ کېږي اوس لا ږغ وکړه" .

د نغمې وقلفي ته زړ هٔ کېدو ،هغه وخت ور په یاد شو چې موږ لږ غټې شو بیا یې تر کور دباندي نه پرېښودو چې د قلفي والا ږغ به مو اورېدی . زینبې خور به چوکیداري کوله، زهٔ به ورغلم قلفي به مي راوړې . یوه هغه مینجاری چې پټه په غرمه کي به زموږ کور ته راتله . یوه ورځ عبدالله ولیده چې څه یې پر خولهٔ ورتلو هغه یې ورته ویل".

نجیب "نغمې! تهٔ ولي ږغ نه کوې ، څهٔ ته دي زړ هٔ کېږي چې را وایې خلو".

"قلفي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لالايې وخندل "په خدای که هغه د ماشومتوب عدت پرېږدي". نجيب موټر ودراوو، دوه اسکريم يې را واخيستو، يو يې زينبې بل نغمې ته ورکړی "- نغمې په لاري ځو کاچوغې ځيني وخوړې نور يې تر کوره په لاس کي اوبه شو - کور ته چې ورسېدو ، په کور کي د کور ښځې، ماشومان ورباندي ټول وو - اکاګان، تربرونه ټول راغلو ښېښتنه يې ورسره وکړه - نغمه دننه ولاړه پرېوته - سترګې يې سره ورغلي وې چې په خونه کي يې ژړا تر غوږ شوه چې را وغورځېده - تنداره راغلې وه، زينبه يې په غېږ کي نيولې وه - د زينبې د خور وغيرت ته نغمه فکرو يوړه، حېرانه وه - تنداري د عبدالله مور ژړل، دې تسلي ور کوله - "لورې! مور دي خدای له زويه خلاص کړي، ما و پلار خو يې په شرمو وشرمولو - په دې خوا را کتلای نه شو - لورې! چې دا مي واورېدو، نغمه يې له هسپتاله کور ته راوړه - هر څه مي وکړو تر وس مي وونه، را روانه شوم".

نغمې ته راغله ، ور باندي وغورېده (په غېږکي يې ونيوم) ډېرې اوښکې يې توی کړې - ښېخي تر ډېره ود ېوال ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناسته وه ، تر خولۀ یې څه نه وتو. اخر یې اوښکې پاکولې
ولاړه شوه، ووتله".

څو ورځې پس د عبدالله د خسر د کورنۍ سړي و ښځې دوی
کورته ورغلو. ډوډۍ یې وخوړه بیا یې دوی سړو ته وویل
چې "موږ نجونه څه، یوه روپۍ لا له تاسو نه غواړو. موږ
په خپله لور ملامت یو. په څو څو واره یې وموږ ته وویل ز ۀ
دا سړی کوم. ما ودې سړي ته ور کړی، اوس چې موږ سوچ
وکړی خدای ته مو مخ کړی، خلګو ته شا. دا بدنامي هم ځان
ته هم تاسو ته موږ اړولې ده".

درې میاشتې پس د نغمې او نجیب وادۀ سره وشو. له هغې
ورځې پس نجیب پر نغمه ورځ تر هغه بله ګرانېدو.

یوه غرمه نجیب ورته وویل "نغمې! څۀ ته دي زړۀ غواړي ".
نغمه چپ وه.

دۀ بیاوویل اوس چ ي "تۀ خدای زما په برخه کړې اوس ته
حکم کوه، زۀ حاضر یم".

"نجیبه! درځه چ ې ماځیګر دباندي ووځو ،جوړ په باغو کي
وګرځو بیا را شو. تر هغهِ غټ توت لاندي کښېنو ، ،تر کم
لاندي چې به موږ په ټال کي ځنګېدو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”لېونۍ داخلګ او کور به څۀ وای“.

”هر څۀ چې وای ،وای دې زه دچاپه کیسه کې نه یم“.
ماځیګر نغمې ځان تیار کړی، نجیب له مخه دا ور پسې شوه ـ جوړ یې په باغونو کې ځان سترې کړی چ ې کله به نغمې د ماشومانو چل وکړی، ور باندې وبه غوځېده یا به یې په غېږ کې ونیوو ـ نجیب به ژر په باغ کې شا و خوا وکتل چې داسې نه وي په باغ کې څوك او ښلري یا وابۀ کوي ـ لمر لوېدو چې راغلو تر هغه توت لاندې کښېنستو ـ نغمې نجیب په غېږ کې ټینګ ونیوو.
”دا هغه توت دی چ ې ما و تا به تر دې لاندې په ټال کې ځنګېدو“.
بیا یوکړی چوپ ناسته وه په دې وخت کې دنجیب پام په بله اوښتی وو

چې نغمې داسندره په خپل خواږه اوزکې له ځان سره زمزمه کوله :ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ساعت کې مې ژړلای
په ساعت کې مې خندلای
چې په ځان نه پوهېدلای
زه هم هغسې وړه وای
نجیب چې سترګې وروا ړولې د نغمې سترګې له اوښکو ډکې
وې څڅېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسافر

د مودو مسافر چې ډېرې کړې لاري ، لوږې ژورې يې تر پښو کښلي وې چې پرې شوندي، ټاکي پښې، ستړی ستومانه . يو ماښام د يو کلي له څنګه تېرېدو ، يو سړي ور ږغ کړو" څوك يې؟"

" مسافر يم" .

" چېري روان يې؟" .

" په مستقبل کي مقام غواړم" .

" وروره په خدای که مي پردې نزدې اوبجه (په دې نزدې علاقه کي)د چا په خولۀ کي د مستقبل يا مقام نوم اورېدلی دی . وروره! غلط به يې په دې دواړو نومونوکي . نه به د کلي نوم دا وي، نه به د هغه سړي . تۀ راشه پاته شه ، شپه به وکړو لږ به اوسا شې . سبا به که خير وو خپل سفر ته به دوام ور کړې" .

" نه وروره ! ستړی ستومانه يم ، که يوار کښېنستم بيا خدای خبر چې ولاړ شم" .

" تۀ راشه، پښتانه وای پر ماښام له هديرې هم سړی نه ځي" .

" هو اورېدلي مي دي وای که دي شپه پر بيابان شوه، هديره در نزې وه ځان ور رسوه ، شپه په هديره کي کوه " . له لار ې راواوښتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوربانه ته د مېلمانۀ دې خبرې ښۀ خوند نه کړی ور چې زما کلی او کور يې هديره وګڼلی ـ وميلمانۀ ته يې د روغبړ لاس ور کړی ـ تر سرای د باندې سره ولاړ وو.

مېلمه " وروره! دې خبرې دې ښۀ خوند نه کړی را چې زما کلی او کور دې هديره وګڼلی" ـ

" وروره! که رښتيا درته ووايم چې تا راباندې ږغ کړو ، وماته هغه د پخواني ساده قام خبره را په ياد شوه ـ دوی چ ې به ويل پلانۍ هديره ولاړېده يا ولاړېږي" ـ

کوربه څه په تونده لهجه وويل " ز ۀ نه يم سړی چ ې وتاته مې ست وکړی" ـ

" نه وروره ! داسې نه چ ې وماته يو ستا کور او کلی هديره ښکاري ـ که رښتيادرته ووايم د پښتنو هر کور، هرکلی هديره ده" ـ

کوربه د سرای د دروازې پرده پورته کړه ـ کوربه لمخه ، مېلمۀ ور پسې وو ـ وړوکی سرای چ ې دوې خونې پکښې وې ، په يوه کې کوربه او مېلمه کښېنستل ـ په هغه بله د کور خونه وه ، ډوډۍ راغله ـ وهرچاته معلومه ده چ ې سترې او ستومانه وږی ډوډۍ دومره په خوندخوري ،د مارۀ سړي لاشوق ورته وشي ـ

کوربه دې ته فکر وړی وو چې مېلمه ځومر ه په خوند ډوډۍ خوري ـ مېلمه دې ته له هغه بلې خوږې، د ښځې داسې ږغ راتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زړونه يې لړځول، هغې خوارې هم څه سندري نه زمزمه کولې ـ يو ماشوم ته يې الله هوکول ـ مېلمانهٔ له کوربانهٔ وپ وښتل" ورورہ! دا ښځه دي څهٔ ده ماشوم ته چې الله هو کوي" ـ

" مور" ـ

" تهٔ چې د مور په دې ږغ کي الله هو اورې، څهٔ محسوسوې" ـ

" نه ورورہ! ز هٔ د ماشوم چيغې اورم ـ کله مي هم دې ته فکر نه دی شوی چې مور مي الله هو ورته کوي ـ نن مي هم تا فکر ور واړاوو" ـ

مېلمه وخندل " فکر خو مړ هٔ نه کوي ـ د ماشوم خپله مورچېري ده؟" ـ

" هغه د خدای په کار شوه ـ اوس يې (انا)زما مور ګزرانه وي ـ خير ته دا خبرې پرېږده، خپل حال را کړه ـ نوم دي څهٔ دی، د کوم ځای يې؟" ـ

" ورورہ! نوم نه لرم ځکه را وتلی يم، نوم په مستقبل کي غواړم ، په ماضي کي اوسېدم ـ په يوه ورور مي سبق ويلو هغه په پنځم کي سبق پرېښودی، ګرځېدو، لغړتوب يې کاوهٔ ـ نن دلته جنګ، نن هلته غلا ، په دې ستړی شوم ـ نن د دې پر کور خلګ به راسره وو ،سوالونه کوه ، پور ور کوه ـ نن د هغه پر کور بيا خدای يو سړی پر مهربانه کړو ـ د چپړاسي(نائيب قاصد)نوکري يې ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، که څه هم هغه مهربانه سړي نوکري ور کړه هم زماپه ښه نه شو.

بیا مي په نورو دوو ورونوسبق شروع کړو. هغو یوه تر اووم بل په نهم کي پرېښودو. دواړه چرسیان شو چې له دې خپلې کورنۍ مي هیله وختته، د اکا کور ته مي مخ ور واړاوو چې د یوه اکا وزوی ته مي خور هم ناسته وه. د هغې خپلې خور لور بې بې نسیمه مي راو ښته، ور سره د کاکا د هغه بل زوی لور بي بي حمیده هم راوښته. خپله لور بي بي فاطمه مي د نسیمې ورور (خپل خوریي) ته ور کړه. په درو سره مي سبق ویلو، پورونه، دارونه، سترې ورځې، سرې غرمې، د کلي پېغورونه مي پر یوړو. لنډه یې دا، په دې درو سره نجونو مي تر لسمه سبق وویلو.

خپله لور بي بي فاطمه مي وخپل خوریي ته واد ه‌کړه. دوی دواړو ورونو ته مي وویل چې دا دواړه نجونې په دې خپل کور کي یو د بل زوی ته سره ور کړی. دا خپل کور به مو په ښاه ستره وي. نور که نه وي سبا خو به دا خپل اولاد په پاللي وي.

یوه ورځ په هوټل کي ناست وم. د اکا مشر زوی مي راغلی چې ته به دریمه ورځ راشې، زما له خپل اخبني سره دوستي ده.

"ښځه ځیني غواړې یې که یې ورکوې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه په سرى (مخى)ده ، حميده ور كوم دى خپله لور زما وزوى ته را كوي ـ

" حميده يې وكوم زوى ته ور كوې" ـ

" هغه په ښار كي چې د لاريو، موټرو د ګريسوكار كوي" ـ

" وهغه ته چې يو تورى سبق يې نه دى ويلى، تمامه ورځ په ښار كي لغړتوب كوي ـ ولاړېږه چې بيا دي مخ نه ووينم" ـ

" تۀ چې راسره نه يې نوخلګه به ضرور پوښتنه كوي چې مشر يې چېري دى چې كشران يې راغلي دي" ـ

" اوس دي كشر و مشر تر له وپېژندل ـ ولاړېږه، ولاړېږه خولۀ مي مۀ پرېكوه" ـ ده خپل څادر پر اوږه كړى، ګوتونه يې په پښوكول، زما پر خوا يې كتل ، هيله يې لاڼه وه ختلې ـ ما يې له دې واره په قسم هيله ور وكښه، روان شو.

څه موده پس يې هغه دويم ورور چې زما اخښى ،هم مي دوست وو (زوى ته يې زمالوربي بي فاطمه ناسته وه) راغلى چې" زما دوستي ده ـ بي بي نسيمه وركوم" ـ

" وچا ته" ـ

" د پلاني وزوى ته" ـ

" دا څۀ كوې، په كلو يې په خپل كور كي شپه نه ده كړې" ـ

" مړا تعليم يافته دى" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

" دې ته تۀ تعليم يافته وايې چې د پلار په ښۀ دی، نه د ورور. د بل پر کور اوسي، د بل په خرچه يې ګزاره ده" .

" نه، هغه يې ما ورونو ته وويل . دا ذمه واري به يې کوې چې خپل کورته به ځي" .

" ياره پخوانوڅومره ښۀ ويلي دي (چې ډېرغوځې اخر پرځې(غوځارېږي)). هغه مي هم د هغه مشر په رنګ جواب کړی بيا تر ننه د دوی کور مانه دی ليدلی ، نه مي خيال دی چ ې ويې وينم . له دې پس مي پر دې ډېر سوچ وکړی چې کومه لاره خپله کړمه . له ډېرو سوچونو پس مي د ادب لاره خپله کړه ، دايم چې په حال کي پر را روان يم، ځم به ځم چې تر کومه ځايه ورسېدم" .

کوربۀ " په حال کي دي څۀ د مستقبل يا مقام نخښي ليدلي دي" .

" ډېرې" .

کوربۀ " زما په خيال دا هر څۀ په تقدير کي ليکلي وي . د انسان د وس خبره نه ده" .

" منم دا ډېرو خلګو راته ويلي دي خو ما دا اراده کړې ده چ ې تقدير دي خپل کار کوي، ز ۀ به خپل . سره ګورو به چې خدای له ده شي که له ما" .

کوربۀ وخندل " ياره! دا لېونی مي نن وليدی چې له تقديره سره شکېلي(مقابله کوي)" .

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر د مځکې جنتي

د ژوند شپې او ورځې داسي تيرېږي چې سړي ته درك لا هم نۀ ور كوي ـ انسان ځان ته معتبره وايي چې تر ما بالا يو شی هم نشته ـ هر څوك وايي چې (اول ځان دی بيا جهان دی) ـ په تکنده غرمه کي به هم ذوليجه نۀ پريوته، تمامه ورځ به ګرځيدله ، لاس به يې نۀ دريدی ـ
غرمه به چپه چپايي وه ، خالي د ميچانو بنهاری به وو ـ
ذوليجه به د منا په خولۀ کي ناسته وه، خپل د ستني كار به يې را اخيستی وو،په لګيا به وه ـ
د نن سبا په وخت کي هم د دې لاسونه او پښې داسي چاودلې وې چې په هر چاك كي بـه يې خيري او تور كنې بند ول ـ
خدايه! د دې له حاله مو وساتې ـ د دې تر خولۀ كله هم نۀ داسي ګای را ووتلی چې د سړي زړۀ په خوږ شي ـ كله چې به يې خوابښې را ووتله نو دا به په دربن كي ناسته وه ، تر ماځيګره به په خپلو سوچونو کي ورکه وه ـ خوابښې به يې په خښم ورته وويل ـ
"را ولاړېږه ـ زما د ماځيكر له ناستې څخه ډيره بد راځي چې څوك په دربن کي ناست وي بل ستا له دا تور ټيکري ـ څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځي مي درته ويلي دي دلته ډېره ناسته پاسته مهٔ کوه ، خلک به څهٔ وايي چې په کور کي خود ځای نهٔ ور کوي". دا به سپکه پورته شوه ،نور ږغ به يې نهٔ کولی. خوابنې به يې له ځانه سره وبړېده"اې زما خواره نصيبه! زما له دې ګورمه څهٔ وو. هغه ښاهسته زوی مي په اخته کړی چې بلهٔ کوزده مي هم ور له کړې ده او دې ذوليجې ته وګوره چې مور،پلار او ورونړو ته يې دوه وختـه ډوډۍ هم نه شوه ور کولای. يو وارچي مي د ليورهٔ ښځه وه به ټکوله،هغه خو ښهٔ شو چې خدای له عذابه خلاص کړی بيا چې ورونړو له ولاړه. د ورينداروګانو هغه بدي پښتو څخه بيرته زما در له راغله. زهٔ هم مجبوره شوم،دا مي زوی ته په نکاح کړه، ګني د ليور ښځه ډير زور غواړي چې سرې يې زوی ته په نکاح لکوي".

ذليجې د اوبو څخه ډکه بدنۍ را اخيستې وه "ها تنداري! دا اوبه واخله خپل اودس په وکړه".

"تهٔ نن ولي له ځانه سره ږغيږې او بل دا ستا لاسونه څنګه ککړ دي. ماښام به بيا سليم خښم درته کوي".

"هغه نهٔ صفا کيږي. ما څو واره په ليپ ومينځل خو نهٔ صفا کيدل".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”ذولیجې! یو وار یې په ګریس ښهٔ غوړ کړه بیا یې په
پلاستیک کښې وتړه ـ څنګه نه صفا کیږي“.

”له ما سره نهٔ ګریس شته او نهٔ خوښبوي صابن بل تنداري!ما
هلته ګړده ورځ لوښي او د کوشنیانو وړیان مینځل کله چې
به مې نهٔ ومینځل نو وریندارګانو به راته ویل دغ سي دوډۍ
نشته اوس به دغه کارو ته ملا تړ ې ـ ننداري!تهٔ به ماته بدعا
کوې چې ما په خولهٔ ستا زوی وکړی ـ زهٔ ستا له زویه هیڅ هم
نهٔ غواړم ـ

ما مخکې هم له تا سره دوه کاله تیر کړل ـ زهٔ ستا په نیت نهٔ
یم پوه شوې چې کله دې بد راسره کړي وي ـ خو زهٔ نن حالاتو
تر دې را ور رسولم ـ د پلار کره، وریندارګانو هر رنګه بهتان
پسې راتړل ـ تهٔ خپل زوی ته په خوښې واده ور وکه،زهٔ خوا نهٔ
بدوم“ـ

”ذولیجې! زهٔ منم چې زهٔ او زما مشره مږور به له تا سره د ښهٔ
ژوند تیرولو کوشش کوو ـ خو داسې نه چې سبا دې بن راشي
بیا هیڅ نهٔ کیږي ـ زهٔ به لکه مینځه د هغې او د هغې د
بچیانو خدمت کوم“ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذولیجه ولاړه خپلې کوټې ته. یو وار یې لاسو ته کټل بیا یې خپلو جامو ته. سلیم چې څنګه د مور کوټې ته ور ننوتی
"موره!زما بشتره بیا چیري ده ".
"سلیمه!ماشوم خو نه یې ، ورشه هغ ه خپلې خونې ته . هغه خوراکی ستا په انتظار وي. هغه یوازي څنګه بیده شي،خلک ولي را پوري خندوې".
"مورکی! په قسم چې هغې له زما زړه نۀ غواړي. زۀ خو وایم چې هغه اوس هم د کاکا کور والا ده".
"نو بیا دي نکاح د څۀ د پاره ورسره وکړه".
"څه ورشه. ما ستا د انا او د خپلې میرې خوارۍ لیدلي دي. زۀ پر دې مؤمنې ظلم نشم کولای".
سلیم زړۀ را ټول کړی،کوټې ته ورغلی چې ور ننوتی دا په بشتره کي پرته وه. سلیم شا وخوا په کوټه کي وکتل،په خونه کي یو پلنګ او شوقیس (چې د هغه هم شیشې ماتې وې) پروت وو. یو څو مات کډي کډي لوښي پکښي پراته وو بل هیڅ هم نۀ وو. یوه زړه کمبله پکي ه واره وه. پر پلنګ یوه زړه نیالي او یو بالښت پروت وو. سلیم چې پر کټ پریوتی نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلپنګ چیغکی شو ـ ذولیجه چې راټوله شوه "څوك یې؟،
څوك یې؟"ـ
"زهٔ یم ـ ناري مهٔ وهه"ـ
"سلیمه!تهٔ دلته پروت یې ـ تلتك د راوړم ؟"ـ
"یا ،یا ویده شه ـ ګرمي ده ،زهٔ په پټهو کي ویدیږم"ـ
"سمده"ـ
"موره!نن ولي داسي ناسته یې لکه یو شی چې د ورك وي؟"ـ
"هو امینې! مابنام لږ پر کراره ویده شوم ـ سلیم مي مابنام ولیږلی د ذولیجې خونې ته، ما ویل لږ به ور سره عادت شي ـ پلار یې ویل زهٔ سلیم ته وادهٔ ور کوم ـ ما ویل دومره ژر یې نهٔ ور کوم چې د ذولیجې یو کوشنی ځینې وشي نو به دا پر خپل اولاد کراره وي بل به سلیم هم لاس نهٔ ځینې اخلي"ـ
"والله موره!ډیره هوشیاره یې"ـ
"ای زویه! د بل د کور خواري ډیر زور غواړي"ـ
"بس موره! زهٔ خو هر وخت شکر ادا کوم چې خدای ستا رنګه خوابنې را کړه ـ موره! تا به ذولیجې ته ویل چې لږ پ ر ځان ګرځه"ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغه غریبه خو د ځان په فکر کي ګرسره نۀ وي ـ داسي تك سپينه نجيلۍ وه چې را واده شوه ـ دا خو ګړده زما لېورۀ تر دې حاله را ورسوله ـ ټوله شپه به يې ټکوله ـ هيروين چرس به يې په جوړول ـ دا بيخي کمه نجيلۍ وه،د ښځو ځای ته لا نه وه را رسيدلې چې موږ را واده کړه ـ هغه به کالي ځينې کښلي وو، د اور داغونه به يې ور وکول ـ موږ به د دې له ژړا څخه په غوږو کي ګوتې ن يټلې وې ـ بس دا وو چې هغه له ډيرو نشو مړ شو".
"سليمه!تۀ چيري ځې؟".
"ځم د مورکۍ خونې ته بيا بازار ته ځم،سودا راوړم ـ که ستا شی پکار دی راته ويلای شې".
"سليمه!تۀ ولي له ماسره سمه ګپه نۀ کوې ـ ما بد کار کړی دی که څنګه؟".
"زۀ اوس ځم دا د وروسته خبرې دي". ذوليجه وچه ودريده ـ سترګې يې له اوښکو ډکې شوې خو دا هم پسې را ووتله ـ يور يې ښۀ ځان سنګار کړی وو، د ميړۀ ګوټونه يې پالش کول ـ ذوليجې ورته کتل، تر خولۀ يې هيڅ هم نه ووتل ـ دې هم دا ارمان در لودی چې ما هم د ميړۀ داسي خذمت کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای لکه وريندارہ چې يې کوي ـ هغه ميرۀ يې په دروازہ کې ولاړ وو، دا ورته ګډه وه ـ
دا بيرته د خوابې خونې ته راغله ـ سليم خپل ګوټونه پالش کول ـ مور يې دباندې وتلې وه ـ ذوليجې ورته وويل"را يې کړه ګوټونه زۀ در پالش کړم"ـ
"تۀ ولاړه شه خپل کار وکړه ، نور مې مۀ تنګوه"ـ
دې د نغرې لوښې سره ټول کړل،دباندې يې مينځل ـ
"ذوليجې وريندارې! تۀ د سليم لالا ټوله کالې،شيان اوس لا خپلې خونې ته يوشه او ماښام چې راشې لږ ځان ورته جوړه وه ـ تۀ په نارينه نۀ پوهيږې ـ تۀ به تر څو داسې چوپړ وهې"ـ
"اوس مې هيڅ ته هم زړۀ نۀ غواړي"ـ
"زۀ در پوهيږم خو ستا ژوند به تريخ وي ـ خدای به يو خوږه برخه در کړي"ـ
"دی هسې هم بل وادۀ کوي"ـ
"تۀ هم ماخوستن ځان ورته جوړ کړه ـ د دۀ به هم سر در خلاس شي"ـ ذوليجه موسکۍ شوه ، د خونې پر خوا روانه شوه او هم يې ماښام هغسې وکړل ـ ماښام چې سليم خونې ته ورغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ناسته وه ـ بل بالښته يې هم په پلنګ يښی وو خو د سليم سر خلاس شو ـ

د ذوليجې د مخ بڼه نه سميده ـ دهٔ به اوس د نور کور څخه پټ پټ شی ورته راوړ ی خو دا ورځ په ورځ کمزورې کېدله ـ خدايه! دې ته اولاد ور کړې ـ خو د ذوليجې سترګې،ژړې پښې او لاسونه نور هم تور واوښتل ـ سليم او مور دا د ښار غټې ډاکټرې ته راوستله ـ د ذوليجې ټوله معاينات يې وکړی او ټي.وي کې يې هم وکتله ـ څهٔ وخت چې معاينات راغلل نو ډاکټرې مخ پر خواښې ورا وګرځولی "تاسو څنګه انسانان ياست ـ د دې ټوله وينه وچه شوکې ده بل يې ژړی په ټول بدن کې ګډ دی ـ مشکل دی چې د دې اولاد ژوندی پاته شي او د دې سړي دي اوس لاخپل معاينات وکړي ـ دا تور ژړی دی ، د دې ماښوم او سړي دواړو ته لګيږي".

خواښې يې حيرانه شوه "خدايه! دا دي څهٔ غم راته جوړ کړی او د دې قسمت کې دي لانور څهٔ ليکلي دي".

د سليم معاينات لاتر اوسه صفا وو ـ هلته يې حفاظتي ستنې ولګولې ـ څو ورځې يې ذوليجه داخله کړه بيا يې بيرته کورته بوتله ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلیم هغه بلې خسرګنۍ حال ورا تیر کړی چې تۀ خپل واده وکړه ولي چې بیا د نجیلۍ مور او پلار د واړه حج ته ځي . دوی ټوله د واده په تیاریانو اخته وو. ذولیجه ګرځ ېده خپل وس یې کولی خو په سلیم یې هم د مړوښي ارمان نه وختی. په مات زړۀ ګرځیدله ، له سهاره یې نری نری درد کیدلی. ماښام چې یې ډوډۍ پخوله نو دوه درې واره ځینې ولاړه شوه .خوابښې پر نږغ کړی "ذولیجې!دا ستا هم عجبه بخت دی ،نۀ دي د پلار پر کور ښادي وکړه او نۀ د خسر. تۀ خدای د ځۀ د پاره پیدا کړې یې. څو واره له ډوډۍ پورته شوې".

"زما پر نس او ملا ډیر درد دی ځکه ولاړه شوم".

"تۀ ولاړه شه لږ ارام وکړه. دا ډوډۍ به زۀ پخه کړم".

ذولیجه چې ځنګه خونې ته ولاړه ،وینه یې را شروع شوه،له وینې سره یې ما شوم هم پیدا شو. خوابښې چې یې ور ننوتله دا بیا پر بل حال وه. سترګې یې ولاړې،لاسونه یې وچ کلک لکه لرګی. کوشني لا یو ساعت بغارې کړې بیا هغه هم له دې دنیا سترګې پټې کړې.

"اې ذولیجې!تا به ویل چې هغه به هم ورځ وي چې زۀ به پر کراره شم،وګوره نن ځنګه کراره یې. نن دي د هغه پښې خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان پوره شو ـ په دې حال کي دي د خپل تکليف حال نهٔ وويلی ـ خدای مو دي ستا له حقه خلاسوي ـ تهٔ سر د مځکه جنتي يې"ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ او څپلۍ

زرین ناګهانه له خوبه را ویښ شو . په ذهن کې یې ډول ډول یادونه ګرځیدل . داسي نه وو چې دۀ سوچ نه واهو، نه یې خپله تیره شوې زمانه ور یادیده، څو په دغه شپه د یادونو ډول د نورو وختونو له یادونو نه بیل وو . ګڼ شمیر واقعات یې بې ترتیبه په دماغ کې وو . هغه چې به کله هم سوچ واهو، په ویښه به یې واهو. تیر شوی ښۀ یا بد دوران به ور یادیدو.

خو له خوارۀ خوبه ویښېدل او ناګهانه د سوچونو و یادونو حمله پرې کول اول وار وو . هغه فکر کاوو چې ماخوستن خو ما په دې هقله فکر هم نه وو کړی، بیا دغو سوچونو او یادونو ولې پاسولم، له خوبه یې ولې را بیدار کړم .

بیا یې زړۀ ته تیره شو چې کیدایې شي داسي خوب دي لیدلی وي چې ستا یاد نه وي، د هغه خوب تعلق ستا له ماضي سره وي او تۀ یې یو دم له خوبه ویښ کړی یې .

یو ځل هغه ور په یاد شو چې دی ماشوم وی، پلار یې د ښونځي تر مخ چهولې خرڅه ولې، دی به په نیمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رخصتي(آدهي چهټي)له ښونځي را ووتو له پلاره سره به يې مدد کاوهٔ. د چهول و پلېټونه او اوبه يې ماشومانو ته ور کولې ـ کوم ماشوم چې به له دهٔ سره په يو ټولګي کي وو هغو به هم د دوی په ريړۍ کي چهولې خوړلې ـ دهٔ به پلېټونه او اوبه ور کولې

بيا به مورکۍ ور ياده شوه چې هر وخت به ناروغه وه ـ بابك به دومره روپۍ نه در لودې چې د مورکۍ علاج يې کړی وای ـ د زرين سترګې له اوښکو ډکې کيدلې ـ دهٔ داسي محسوسوله چې تر سوچونو مخکې يې هم ډير ژړلي وي ، خو دهٔ دا ټول سوچونه د خوب له کبله بلل ـ يو خوا خوب ورتلو له بلې خوا سوچونو او فکرونو خوب ته نه پرېښودو ....ـ

هڅه يې کوله چې دا ټول سوچونه وشړي او ويدهٔ شي،خو د هر څومره هڅه کولو پس هم سوچونو نه پرېښودو چې خوب وکړي ـ زرين پر پلنګ پروت وو بيا را کښېنستو چې کوز يې وکتل،هغه پنځهٔ کلن زوی او کور ودانه يې په خوب ويدهٔ وليدل ـ په خونه کي ښه درنه خاموشي خوره وه ـ يوه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بوالۀ ګهړ وه چې ټك ټك يې كاوو او بل د د دۀ زړۀ وو چې ډب ډب يې كاوو.
بيا هغه وخت ور په ياد شو چې اسلم كاكو يو ورځ سهار وختي د دوی د كور دروازه،په له پسې په زوره زوره ټكوله چې دی ور وتلې ليا نه وو،هغه حكم وكړی چې "پلار دي را وغواړه" . بابك هم له كوره راووتو .
"خير خير اسلم جانه! دا شين سهار او دومره په تاؤ ور ډبول".
"د چيش شي خير، پنځۀ كاله مخكي چې د كوم پور رانه كړی وو،هغه پيسې راكړه، بې شرمه سړيه . شرم خو تۀ نه لرې ،خامخا سړی دې ته مجبوره كوې چې سړی كورته در شي . د كور كمبلې،بشترې مشترې را وباسې".
بابك له خشمه شين او سور شو خو بيرته يې خپله غصه قابو كړه . كورته ننوتی . دكورروغي كمبلې يې اسلم كاكو ته ور كړې . زرين ته هغه ورځ خاص هغه رنګه ور په ياد شوه،څنګه چې پر دۀ تيره شوې وه . اوښكې يې پاكې كړې،زړۀ يې ټوپونه وهل، د بابك معصومه څهره يې مخ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلې دورې کیده . د بابك خاموشي او د اسلم غوړمبی یې له دماغه نه وتو.
بیا یې هغه ورځ ور په یاد شوه چې مورکۍ ډیره ناروغه وه، بابك له څو ورځې ریړۍ له کوره نه ویستله . د مورکۍ د وفات کیدلو، د اسخات وشلو او فاتحې، سوچونو خو دومره خراب کړی چې له پلنګه را کوز شو، له خونې بهر را ووتو.
اوبه یې وڅښلې، مخ یې ومینځلی . په کلا کې یې یو څو قدمونه واخیستل، بیرته راغلی خو سوچونه یې له دماغه څخه نه ووتو. بیرته پر پلنګ پرې وتو.
بیا یې خپل ماشوم زوی ته پام شو چې تلتك (بړستن) یې غورځولی وو . دی بیرته له پلنګه څخه را کوز شو، د زوی پر سر یې لاس ور تیر کړی او تلتك یې پر سم کړو، سر ته یې کښېنستو.
بیا هغه وخت ور په یاد شو چې په اختر کې به ټولو ماشومانو نوې نوې څپلۍ او نوې کالې کړي وو. خو دۀ به هر وخت د کوشني اختر څپلۍ په لوی اختر او د کوشني اختر کالي په لوی اختر اغوستل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هغه ښپلۍ ور یاد ي شوې چې اوس هم دهٔ د برنډې په چت کي خوندي ساتلې وې.

د کوشني اختر ورځ وه،لمر لانه وورا ختلی. په دغه اختر زرین نوې ښپلۍ نه درلودې. د تیر کال د اختر سپیرې ښپلۍ یې وې چې پر دهٔ لږ څه کوشنۍ شوې هم وې. زرین د نورو ښپلو غوښتنه کړې وه. پلار یې ډیر خاموشه وو،هیڅ جواب یې نه درلودی. مورکۍ هم خاموشه وه دلته بیا دزرین په زړهٔ تنا راغله،ټول بدن یې رېږدېدو شو.

د بابك هغه خبره یې داسي یاد وه لکه اوس اوس چې یې ورته ویلې وو.

"زرینه زویه!هغه تاسو چې خط په کاږی،هغه رنګ اوبه څهٔ نومیږي".

"هو لرم یې. بابکه!هغه ته توره ساهي وایي".

"هغه را واخله .... او ستا د تیر د اختر ښپلۍ هم را واخله.........".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوك به ملامت وي

" ښښتې خورې چې راتلې يو ګلاس اوبه راوړه.

ع‌دنانه ! په ځواره مې درته ويلي دي ماته په خور مه وايه مه وايه ، تۀ ولې سر نه خلاصوې ـ خير بل وار به په ترله درته وايم" ـ

دا له خندا شنه شوه ووته چ ې اوبه يې راوړې ، و ع‌دنان ته مخامخ کښېنستته " تۀ اوس پوهېږې نه که په قصد کوې" ـ

" نه ښښتې! ښه پوهېږم ، ما چې چې‌ړې سبق ويلو هلته خلګو د اکا ،ماما په کورنيو کې واده نه کولو ، شناخت ياري لا څه کوې ـ ولاړه شه کاکا يا تيندار به دې ووينې ،نه به په تا کې څۀ پاته شي نه په ماکې" ـ

" ګوره ع‌دنانه ! زۀ له تا سره شناخت ،ياري نۀ کوم زما د واده نيت دی ـ تۀ د نورو په دود او دستور له ما ځان مۀ خلاصه وه ـ پر ما بل مېړۀ داسي دی لکه زلمی ورور" ـ

" ځه ولاړه شه ، پر مخ به داسي ځاپېړه در کړم چې ياد به يې لرې ـ تا ډاکټري د دې د پاره وکړه" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

" نه د دي د پاره چې ځان اوخلګ تول له مشکل او ناروغۍ څه وژغورم . ګوره عدنانه ! تهٔ به له ما سره واده کوې ګني داسي چل به درسره وکړم ، په ځان به حېران يې . اوس ووځه چې څهٔ دي په وس وي کوه يې" .

پښتنې دا چل شروع کړی چې عدنان به دننه لا نه و راغلی، دا به بيا د عدنان په خونه کي وه . عدنان چې به په خونه کي يوځای سره يښي کتابونه خواره واره وليدو ، ډېره خوابه يې بده شوه ، د اکا و تنداري په وجه يې پښتنې ته څهٔ نه شو ويلای .

يوه ورځ چې يې هغه عکس پر کتابونو برسېره يښی وليدو چې د ی د دوو نجونو په ميان(منځ)کي ولاړ وو، پښتنې ته يې پر مخ داسي څاپېړه ور کړه چې سترګو يې اوښکې وکړې .

پښتنې غبرګ پر وګرځوله " عدنانه ! ستا څهٔ خيال دی، تهٔ به په څاپېړو ما له ځانه بېله يا لېري کړې" . عدنان دا هڅه کوله چې له ځانه يې ل ېري کړي ، تنداره په دروازه کي ودرېده " پښتنې! ما په څهٔ پسې ولېږلې، تهٔ څه کوې" .

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنې د مور له خبرې سره سم عدنان پرېښودی . عدنان لاس له خولې واخیستو چې څه پر خولهٔ ورتلو هغه یې ویل . دا راغله په دروازه کې ودرېده ، یو لاس یې پر دباندې د ېوال ینبی بل یې د دروازې پر چوکاټ، له خنداشنه وه .

" نه مې درته وویل، اوس ښهٔ شوې" . عدنان ور ولاړ شو ، دې داسې منډې کړې لکه له یو ماشوم سره چ ې بازۍ کو ې . ماخوستن د پښتنې مور دا ټوله کیسه ، د پښتنې پلار ته وکړه .

" ښځې! دا خبره دې پر ځای پرېږده ، پر خولهٔ لاس ونیسه" .

سهار د پښتنې پلار عبدالمنان، خپل مشر ورور عبدالمناف د عدنان پلار ته دا ټوله کیسه وکړه چې دا هلک او نجلۍ دواړه هره غرمه په خونه سره ننوتي وي . دی نه وي سبا یو بدنامي را واړه وي ، را رواڼې جمعې ته به یو څو کسه را وغواړو، دوستي به سره وکړو . سمه ده وروره!" .

ماخوستن عدنان ناست وو چې عبدالمناف خپلې ښځ ې ګلدستې ته د دوستۍ کیسه کوله . عدنان خلاص کړی کتاب سره واړاوو " نه بابا ! زهٔ له پښتنې سره واده نهٔ کوم" .

" شرم وکړه، تهٔ څنګه زما و د مور په کارو کې رغېږې" .

(c) ketabton.com: The Digital Library

" بابکه! ما درته وويل" .
" هلکه لګوار شه ، ولي په ما هغه خبرې کوې چې مور دي نه ده په خبره" .
عبدالمناف د عدنان تر مخ د پښتنې،تنداري اکا کيسه و مور ته تېره کړه .
" بابکه! دا يوحقيقت دی چ ې تندار ې پښتنه له ما سره داسي وليدله . له حقيقته سترګې نه پټېږي ليکين خبره داسي نه داسي ده .... بل ما له يوې پېغلې سره و عده کړې ده چې تهٔ د ډاکترۍ ډګري تر لاسه کړې، هغه وخت زهٔ له تا سره واده کوم" .
" ښځې! تهٔ د دهٔ عذ ر پرېږده، دی به خود يو عذ ر کوي . تا به تر اوسه داسي پېغله ليدلې څه ، اورېدلې نه وي چې مور او پلار دي په خبر نه وي، دا له يو هلکه سره واده کوي" .
" بابکه! دا ستاسو وخت نه دی . اوس داسي وخت راغلی دی چې هلك و نجلۍ سره خوښ کړي ، خپلو کورنيو ته ووايي چې مور واده سره کوو" .
د عد نان خبر ې چا اورېدلې يا يې منلې . د جمعې ورځ راغله، خلګ راغلو دوستي و شوه . ټولو راغلو خلګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالمناف ته موبا رکي ور کوله ـ پښتنه دومره خوشاله وه ،هغه د چا خبره " پر یوه پښه څرخېده " ـ د عدنا ن په زړۀ یو لوی خدای ښۀ خبر وو۔ نه په کور مځك ي د ناستي ځای ورکاوۀ، نه پر بیابان ـ

تمامه ورځ به یې په ولاړي تېره کړه ، دلته لاړ شۀ هلته لاړ شۀ ـ شونډان یې پرې شوۀ ـ تمامه ورځ به یې په دې سوچونو تېره کړه چې " پښتنه پرېږدم که ډاکټرحسینه ـ نه حسینه څنګه پرېږدم ، یو خو زما ډېره خوښه ده بل مي وعده ور سره کړې ده ـ یا راشۀ پښتنه پرېږده ، نه نه څنګه یې پرېږدې ـ د هغه پلار ،اکا بدنامه کوې چ ي ټول خلک یې د انسانیت او شرافت په صفت نه مړېږي " ـ په دې کي د عدنان له هډو نیمه غوښه توي شوه ـ کورنۍ یې په دې اخته وه چې د دوی د واده تیاري وکړي ـ

پښتنې ته بیا هم کیسې ته ردك نه ور کاوه ـ دا یې پوره یقین وو چې " عدنان ناروغه دی ، یو ډاکټر ته یې وړی وای ـ ولي ټوله کورنۍ باك نه په کوي" ـ

عدنان چ ي یوه ورځ په سوچونو کي ورك وو ـ موبائل نمبرو ته یې نه وکتل، پورته یې کړی " هلو ،حسینه څنګه یې؟" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

" تهٔ دا خبرې پرېږده، تهٔ دا فون ولې نه پورته کوې ، درسته کال وشو. ګنتي درځې تهٔ فون نهٔ پورته کوې" .
حسینه " زهٔ څهٔ درته ووایم . عدنانه ولې خیر خو به وي" .
" هو هو چې راشې درته وبه وایم" .
" نه نه اوس اوس به راته وایې" .
" حسینه! زهٔ خو په دې بلا اخته شوم ...." . تهوله کیسه یې ورته وکړه .
" عدنانه ! تهٔ په دې زما فون نه پورته کوې . ما نه غوښتو چې تا پرېشانه کړم" .
" خیر دی چې زهٔ ژوندی یم له مړه ماره مهٔ وېرېږه " . فون بند شو.
یو ماځیګر سپین موټر راغلی، یو سړی و ښځه په کې ناست وو. د دوی په ګېټ کې ودرېدو ، د عدنان بابا ور ووتو. ښځې و سړي دواړو د عدنان له بابا سره په لاس روغبړ وکړو. باباپه دې سوچونو یوړی چې " ښځه او په لاس روغبړ" . ښځې پر بابا ږغ وکړو " بابکه! ولې په سوچو کې ورک شوې بل وخت مېلمانه نه دي درته راغلي که څهٔ" .
" نه لورې! راځي" .

(c) ketabton.com: The Digital Library

" بابا ؏دنان کور دی“ .

" یا لورې! هغه خو دا ډېرې ورځې کېږي چې پر بله خوا تلی دی. تاسو راځی کور خو یې په شا نه دی وړی“ .

" نه بابا چې ؏دنان نشته ، موږ نه کښېنو“ .

" خیر لورې! له ؏دنان سره مو څۀ کار وو“ .

" هو دا مي بابا دی، ؏دنان مي په لیدلی . ما و؏دنان د واده خبره سره کوله چې دی څۀ وخت تیاردی“ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

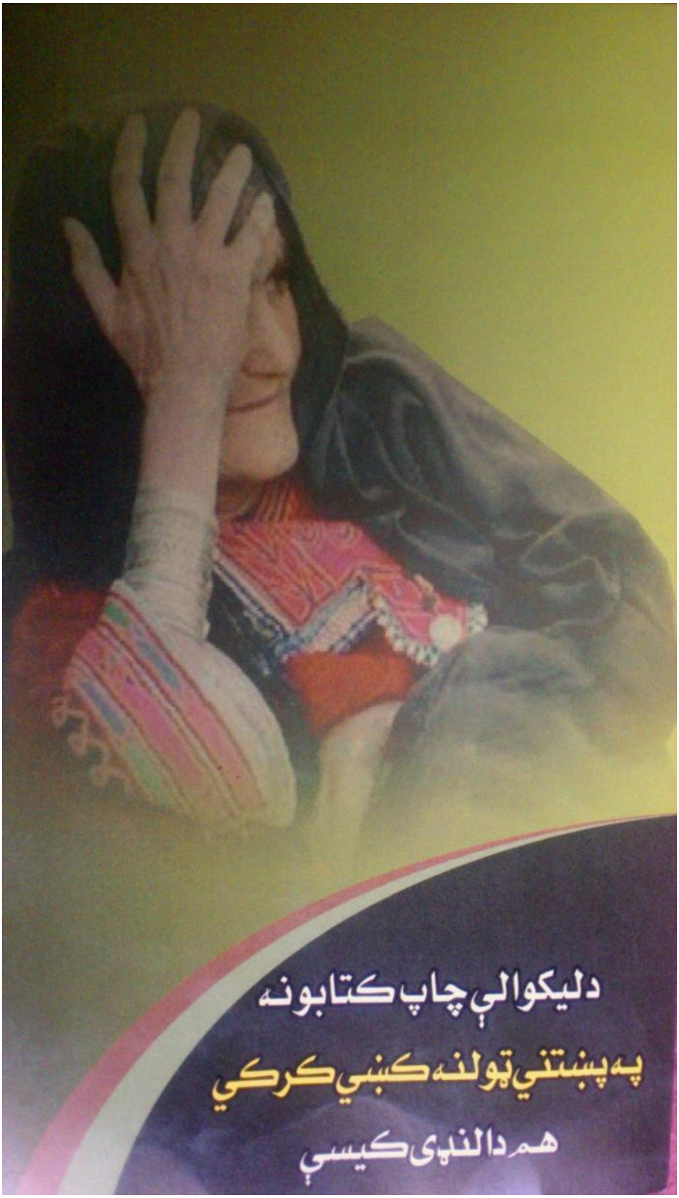

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library